ATILIM

Kurucusu: İ.Bilen Yıl: 14 Sayı: 7 (197)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Nisan 1987

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

DEMOKRATİK TÜRKİYE
DAHA GÜÇLÜ TKP!

1 Mayıs 1987 öncesinde:

BARIŞ VE DEMOKRASİ GÜÇLERİ YÜKSELEN GREVLERDE İŞÇİLERİN YANINDADIR

İŞÇİ HAREKETİ YENİ BİR AŞAMAYA YÜKSELİYOR. GREVLER VE DİRENİŞLER HIZLA ARTIYOR. İŞÇİLER BİRLİK, MÜCADELE VE DAYANIŞMA GÜNLERİNİ GREVLERLE KARŞILIYORLAR. ANAP HÜKÜMETİ İŞÇİ VE SENDİKA HAREKETİNİ YILDIRMAK İÇİN AÇIK GREV KIRICILIĞI YAPIYOR. PATRON ÖRGÜTÜ TİSK VE KAMU İŞVEREN SENDİKALARI LOKAVT VE BENZERİ YOLLARLA İŞÇİLERİ SİNDİRMEYİ AMAÇLIYORLAR.

İşçi hareketi yeni bir aşamaya yükseliyor. Bu yükselişin yeni ve güçlü belirtileri hızla sayısı artan grevler ve direnişlerdir. Yeni aşamada işçi hareketinin başarısı barış ve demokrasi güçlerinin destek ve dayanışmasına, sendikalar arası güçbirliğinin etkinliğine yakından bağlıdır. NETAŞ işçilerinin başarılı ve örnek grevinden sonra pek çok iş kolunda işçiler haklarını yeniden kazanabilmek için toplu sözleşmelerde dayatılan açlık ücretleri barikatını par çalayabilmek için, grev haklarını etkinlikle kullanabilmek için harekete geçtiler. Petrol iş kolunda örgütlü Türk-İş'e bağlı Petrol-İş sendikası 89 işyerinde grev kararı aldı. Bu işyerlerinden 22'sinde grev başladı. Bağımsız Çelik-İş Sendikası Türkiye Demir Çelik İşletmeleri Genel Müdürlüğü'ne bağlı Karabük ve İskenderun Demir Çelik Fabrikaları ile montaj şantiyeleri ve satış depolarında çalışan toplam 25 bin işçiyi kapsayan grev kararı aldı. Türk-İş'e bağlı Ağaç-İş Sendikasının, Adel Kalem cilikte 480 işçiyle başladığı grev kısa sürede anlaşmayla sonuçlandı. Kristal-İş Sendikasının Eskişehir'de Kılıçoğlu Tuğla ve Kiremit fabrikasında başlattığı grev ise sürüyor. İstanbul'da belediye otobüs şöförlerinin başlattığı direniş üzerine, İstanbul belediyesi şoförlerin ücretlerini artırmak zorunda kaldı. Türk Metal Sendikası da 18.500 işçinin MKEK ve TZDK işyerlerinde grev kararı aldı.

Arkası 10.sayfada

Ege bunalımı ve yeni düşünce tarzı

Tarih işçi sınıfına ve komünistlere bundan on yıl öncesiyle kıyaslanmayacak kadar (belki de biz böyle olduğunun bilincine henüz varmamıştık) kesin ve ikircimsiz bir ödev yükledi: Türkiye ve Yunanistan gibi, her ikisi de emperyalist saldırgan NATO blokuna bağlı iki rakip kapitalist ülke arasında savaş çıkmasını önlemek... Ege'de bunalımın keskinleştiği ve tüm partilerin kendi tutumlarını ortaya koydukları bir sırada biz haklı olarak şu soruyu soruyoruz: Anti-komünist burjuva propagandasının sık sık yinelediği üzere, komünistlerin savaşlardan kendi devrimci amaçları için medet umduklarını bugün Türkiye'de kim söyleyebilir?

İşte gerçekler ortada: Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasının nesnel etkisi altında, başlıca emperyalist ülkelerden (AET içinde ve bölgede) arta kalan daracık "Akdeniz ürünleri satış pazarı"nı paylaşma uğrunda Türkiye ile Yunanistan arasında rekabet keskinleşiyor. Rakip ülkelerin arasındaki çelişkilerden, tüm pazarda söz sahibi olan ABD her iki ülke pazarına egemen olmak için amansızca yararlanıyor. Bu çelişkiler yumağına, iki ülke arasındaki (kıta sahanlığı, TIR hattı gibi) somut anlaşmazlık konuları ekleniyor ve bizzat emperyalizmin kendi iç çelişkileri bu somut anlaşmazlık konularının barışçıl çözümünü önleyen temel faktör oluyor. Bütün

Arkası 11. sayfada

SOL BİRLİK ZİRVE TOPLANTISI YAPILDI

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı SOL BİRLİK 1987 Zirve toplantısı yapıldı. Zirve toplantısına Sol Birlik'i oluşturan 6 partinin üst düzey yöneticileri katıldı.

Zirve, dünyada, bölgede, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki gelişmeleri ele aldı. Bu koşullarda tüm barış ve demokrasi güçlerinin sorumluluklarının arttığına dikkat çekti.

Zirve sonucunda yayınlanan bildiride; rejimin karakterinde niteliksel bir değişikliğin olmadığı; başta sol güçler olmak üzere işçi ve emekçiler, Türk ve Kürt halkı üzerinde diktatörlüğün baskı ve zorbalığının; tutuklamalar, polis kovuşturması ve işkencelerin sürdüğü; toplumun her kesiminden yükselen haklı istemlerin zorbalıkla bastırılmak istendiği; Türkiye Kürdistanı'nda devlet terörünün ve sıkıyönetimin varlığının sürdüğüne dikkat çekiliyor.

Zirve, son bir yıl içinde yapılan çalışmaları gözden geçirdi, eksikliklerin aşılması ve önümüzdeki dönemde yürütülmesi gereken çalışmalara ilişkin bir dizi karar aldı.

"Sol Birlik Zirvesi sonuç bildirisini 8. sayfamızda bulabilirsiniz."

TKP MK'nin Açıklaması:

EGE SORUNU BARIŞÇIL YOLDAN ÇÖZÜLMELİDİR!

Irak topraklarına yağdırılan bombaların dumanları dağılmadan Ege denizi üzerinde gerginlik bulutları kümelenmeye başladı.

Milli Güvenlik Kurulu'nun ve hükümetin kararıyla, bir petrol arama gemisi, Türkiye ile Yunanistan arasındaki ihtilaflı sulara girmek üzere bulunuyor. Ordu "teyakkuz", yani savaşa hazır duruma geçirildi. Böylece Ege'de, yeni ve ciddi bir gerginlik sözkonusudur.

TKP, defalarca Ege'deki anlaşmazlıkların, her iki ülkenin ulusal çıkarlarını ve bölgede barışın korunmasını gözeten, ABD karışması olmaksızın ikili görüşmeler yoluyla çözülmesini, günümüz dünya koşullarında tek, akılcı yol olarak savundu. TKP, Ege denizini Türkiye'ye kapatacak türden girişimleri, hakkaniyetle bağdaşmayan önerileri kabul etmemektedir. Ancak, Türkiye'nin egemenliğini ve meşru haklarını savunabilmesi, aynı zamanda onun da diğer ülkelerin egemenliğine ve meşru haklarına saygı göstermesi ile mümkün olur ve inandırıcılık kazanır.

Fakat, sorunları kuvvete başvurarak, savaşla çözmeye kalkışmak, nükleer uzay çağının gereklerini gözardı ettiği için, en haklı gerekçelere bile dayansa asla onaylanamaz.

Bir ülkede sivil hükümet, parlamento çoğunluğu, bunlara bağlı basın, tam bir

Arkası 9. sayfada

Partimizde kadın yoldaşlar hakettikleri yere sahipler mi?

Cemile Karadeniz
İstanbul

Haydar Kutlu yoldaş TKP MK 5. Plenumu'nu açarken yaptığı konuşmada partinin ve savaşının güçlendirilmesinde, varolan potansiyellerin yeterince değerlendirilmediğine işaret etmişti. O zamandan bu yana, bu potansiyellerin neler olduğu, bunların nasıl ortaya çıkarılıp değerlendirilebileceği üzerine yeterince düşündük mü?

Bu doğrultuda, tüm yoldaşları, aşağıda değineceğim konuda kollektif bir çaba içine girmeye çağırıyorum. Ancak hemen baştan belirtmeyelim: Konu ele alındığında görülecektir ki, bu, kısa erimde çözülebilecek, sonuç alınabilecek bir sorun değildir. Bu bakımdan aceleci olmamak ama ısrarlı, bilinçli bir çalışma yürütmek gerekecektir.

***

Barış ve Ulusal Demokrasi Alternatif Programı'nın "Demokrasi ve Kadınlar" bölümünde, "ülkemizde kadınlar toplumda hakettikleri yere sahip değillerdir." gibi, yerinde bir saptama yapılıyor. Buradan kalkarak şöyle bir soru sormak istiyorum: Kendi örgütümüzde, partimizde kadın yoldaşlarımız hak ettikleri yere sahipler mi? Kadın yoldaşların her yerde, her düzeyde, parti çalışmalarına daha aktif katılabilmeleri için gerek kadın-erkek tüm yoldaşlar, gerekse bir bütün halinde örgüt olarak üzerimize düşenleri yeterince yerine getirebiliyor muyuz?

Sorunun çok yönlü irdelenmesine yardımcı olabilmek amacıyla, somut gözlemlerime dayanarak kimi örnekler vermek, değinmelerde bulunmak istiyorum:

İllegal parti yapısı içinde yer almalarına karşın, hiçbir işi, somut görevi olmayan kadın yoldaşlarımız hala vardır. Ve ne yazık ki, bunlardan kimileri, bu durumu kabullenmiş gözükmektedir.

Çoğunlukla, böylesi durumların açıklanmasında, 12 Eylül'ün zorunlu koşullarında, güvenlik nedeni ile bu yola başvurulduğu, örneğin bir aileden iki kişinin aktif olmasının sakıncalı olacağı savı ile karşılaşıyoruz. Kadın yoldaşlara, salt illegal faaliyetin çevrede göze batmasını engellemeye yönelik bir işlev yüklenmesi, çalışmaların sürekliliği ve güvenliği açısından, örgütsel görevin bir türü olarak gösteriliyor.

Bu açıklama ilk bakışta akla yatkın gelebilir. Ne ki, bunu kabul etmek, hiçbir şey yapmamayı, kadın yoldaşlarımızı edilgen bir konuma mahkum etmeyi, koşulsuz onaylamak demek olur. Sorun, elbette güvenliği boşlamadan, kadın yoldaşlarımızı çalışmalara daha aktif katabilmek, daha etkin görevlere getirebilmek, bu yönde yaratıcılıkla ve cesaretle davranabilmektir.

Bu konuda, asıl her düzeydeki yönetici yoldaşlardan adımlar atmaları beklenir. Ama ne yazık ki, yalnızca sayısı az da olsa, kimi kadın yoldaşlarımızın varolan durumu kabullenmemesi ve ısrarı sonucunda, belirli kımıldamalar sağlanabiliyor. Bu kez de, ilk akla gelen, örgütlü çalışmaya daha aktif katılmak isteyen kadın yoldaşımızı, başka bir kadın yoldaşa bağlayarak, amacı tam da belli olmayan eğitim çalışmaları başlatmak oluyor. Ya da, bu kadın yoldaşlara çeşitli "teknik" işler veriliyor.

Ne ki, temeldeki yanlış yaklaşım sürdükçe, politik çalışmalara daha aktif katılmak istyen kadın yoldaşlarımıza karşı, "Sen kocanla yarış mı yapmak istiyorsun" türünden son derece yanlış ve sekter tepkiler gösterildikçe, sorun çözülmüş olmuyor. Aksine örgüt için daha da tehlikeli durumlar ortaya çıkıyor.

Açık konuşalım. Sözünü ettiğimiz "teknik" işler de asla küçümsenmemesi gereken, örgütsel faaliyet açısından yaşamsal önem taşıyan ve yüksek bir bilinç, disiplin özveri isteyen işlerdir.

Ama kadın yoldaşlarımızın aktif çalışmalara yeterince çekilmemesi sonucu, kimi küçük burjuva eğilimlerin yeşerebileceği bir zemin istense de istenmese de teşvik ediliyor. Ciddi aile sorunları çıkıyor. Bütün bunlar, elbette, konspiratif çalışmanın içeriğini de bastırıyor. Kendini kollektif bir yapının parçası hissetmeyen, bilinci nesnel koşullar gereği zayıflamaya yönelen kadın yol-

Arkası 9. sayfada

KOMÜNİST YARIŞMANIN ÜÇÜNCÜ YILI BİTERKEN

TKP 5. Kongresi'nden sonraki ilk MK Plenumu'nda alınan bir kararla başlayan merkez organlarına mektupla haber ve yazı gönderme yarışması, bu ayın sonunda üçüncü yılını dolduruyor. Bilindiği gibi Nisan 1985'teki TKP MK 4. Plenumu, yarışmanın gelenekselleştirilmesini ve her yılın sonuçlarının 1 Mayıs günü açıklanmasını kararlaştırmıştı. Söz konusu karar uyarınca, bu yarışma döneminin en başarılı yarışmacılarının adları, 1 Mayıs günlü Atılım'da yer alacak.

Üçüncü yarışma döneminin sonuçlanmasına bir ay kala yarışmacılarımızdan, parti örgütlerimizden, hem daha fazla mektup için çabalarını artırmalarını, hem de geçen döneme ilişkin çalışmalarını gözden geçirmelerini, değerlendirmeleri ile yeni bir yarışma dönemi için hedef ve önerilerini bir an önce parti merkez organlarına iletmelerini bekliyoruz.

Bu değerlendirmelere ışık tutması amacıyla kimi veriler üzerinde duralım.

Geçen dönemlere oranla gelen mektup sayısında kayda değer bir düşüş vardır. Bir karşılaştırma yapalım: 1986 yılının 23 Ocak-17 Mart günleri arasındaki yaklaşık iki aylık dönemde elimize toplam 850 mektup ulaşmış. Ne ki, 1987 yılında, aynı tarihler arasında yazışma adresimize ancak 542 mektup gelmiş. Kaba bir hesapla, geçen yıl sözkonusu dönem içinde günde ortalama 16 mektup alırken, bu yıl sadece 10 mektup aldığımızı söyleyebiliriz. Elbette dönemler bir yıllık olarak karşılaştırıldığında, günlük ortalamalar birbirine daha da yaklaşacaktır. Yine de toplam mektup sayısında bir düşüş olduğu açıktır.

Yurtdışı-yurtiçi karşılaştırılması yapıldığında, Batı Avrupa kaynaklı mektuplardaki düşüşün daha fazla olduğu söylenebilir. Yurtiçinde de, İstanbul dışında, geçen yıl önde gelen kimi kentlerden gelen mektuplarda azalma vardır.

Ancak hemen şunu eklemeliyiz: Toplam mektup sayısında bir düşüş olmakla birlikte, mektup gönderenlerin, yarışmacıların sayısında, geçen dönemlere oranla büyük bir artış vardır. Yani, şimdi daha çok insan mektup göndermekte, parti organlarına doğrudan başvurmaktadır. Her postada artan ölçüde bize ilk kez yazdığını belirten imzalarla karşılaşıyoruz.

Partinin sesiyle, organlarıyla yeni tanışan çok sayıda emekçiden mektup almaya başladık. Özellikle fabrikalardan yazanlar çoğalıyor. İş bulmak için yardımımızı isteyenler oluyor; büyük küçük demeden her derdini bize iletmek, sorunlarını kamuoyuna duyurmak için cesaretle kaleme kağıda sarılanların sayısı artıyor. Bu mektuplarda ülkedeki kötü gidişe, artan yaşam pahalılığına, yolsuzluk ve çürümeye baskılara karşı duyulan haklı bir isyan duygusu, örgütlü mücadele arayışı kendini açıkça ortaya koyuyor. Merkez organlarımıza başvuran partisiz emekçilerin sayısındaki artış kuşkusuz yarışmamızın amacıyla tam uyum içinde olan sevindirici bir gelişmedir. Ve partimizin artan etkisinin dolaysız bir göstergesidir.

Öteyandan, anlaşılacağı gibi düzenli olarak yazan, istikrarlı bir katılım gösteren muhabir ve yazarlarımız azalmıştır. Bu, gönderilen haberlerin ve yazıların nitel düzeyinde bir düşüşü de beraberinde getirmiştir. Bunda, legal olanakların artmasının, legal basında bir çok haberin gecikmeden ve ayrıntılı olarak yer almasının, birçok konuda görüşlerini daha rahat dile getirilebilmesinin payı vardır. Bu olanaklar elbette sonuna kadar değerlendirilmelidir. Ne ki, bu durum parti örgütlerimizde parti organlarını besleme açısından bir gevşemeye yol açmamalı, aksine parti organlarına daha ayrıntılı, daha tam haberler, daha nitelikli, daha aydınlatıcı yorum ve yazılar yazma çabasını doğurmalıdır. Gelişmelerin hızlandığı, boyutlandığı koşullarda, parti merkez organlarının artan gereksinimleri karşılaması, "kollektif ajitatör, propagandacı ve örgütleyici"lik rolünü daha iyi yerine getirmesi, bu sayede olanaklı olacaktır.

Üçüncü yarışma dönemi sona ererken, yarışmacılarımız, parti örgütlerimiz çalışmalarını bu doğrultuda değerlendirmeli ve gereken önlem ve kararları belirlemelidir.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümüne doğru:

SBKP'NİN SOVYET HALKINA ÇAĞRISI

●Ahmet ALAN

Bu yıl Sosyalist Ekim Devriminin 70. yıldönümünü kutlayacağız. Sovyet halkı, dünya halkları, bütün devrimci, ilerici güçler. Yüzyılımızın bu en önemli olayı, güncelliğinden, çekiciliğinden hiç birşey yitirmedi. İnsanlığın tarihinde sömürüsüz topluma geçişin, kapitalizmden sosyalist düzene geçişin yolunu çağını açarak yeni bir çağı başlatan Büyük Oktobr'ın fikirleri 70 yıl boyunca olduğu gibi, bugün de halkların ezgiye karşı, özgürlük ve bağımsızlık için mücadelesine ışık tutuyor. Atom ve uzay çağında bu fikirler silahsız ve savaşsız dünyanın yolunu da aydınlatıyor, yeni bir önem kazanıyor.

***

14 Mart 1987 günü "Sovyetler Birliği Komünist Partisi MK'nin Sovyet halkına çağrısı" yayınlandı. Aynı gün SBKP MK "Büyük Sosyalist Ekim Devrimi' nin 70. yıldönümünü kutlama hazırlıkları üstüne" bir kararı da yayınlandı.

SBKP MK'nin çağrısı önemli bir belge. Sovyet ülkesinin 70 yıllık gelişme yolunun tüm görkemini son derece basit, açık bir dille, ciddi bir ruhta, özlü bir biçimde yansıtıyor. Belgeye yapıcı, ileriye yönelik bir hava egemen. Çağrının sosyalist gerçekçilik temelinde, çok büyük engeller aşılarak sağlanan şanlı geçmişi temel alıp, gelecekteki zorlu görevlere yöneltici niteliği dikkati çekiyor.

"Büyük Oktobr bizim bugünkü eylemlerimizde devam ediyor." Çağrının bu tek cümlesini, tüm belgenin temel fikri olarak nitelemek hiç de abartma olmaz. "Ülkede yenilenme, özü bakımından devrimci, yapıcı bir çalışma yayılıp gelişiyor. Amacı, sosyalist toplumun ilerlemesini hızlandırmaktır". Bu iki cümle belgenin kilit görüşünü dile getiriyor: Hem somut, temel olguyu, hem de onun özünden kaynaklanan temel görevi, bir tür programı ifade ediyor: Mesaj açık: Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 70. yılında bugün Sovyet toplumu bu yüce devrimin açtığı yoldan yürümekle kalmıyor. Bu devrimi sürdürüyor: "SBKP MK Nisan Plenumu (1985), partinin 27. Kongresi ve partinin genel kurmayının Ocak (1987) toplantısından sonra ülke ve halk, esasta yeni bir toplumun devrimci yenilenmesi aşamasına girmiş bulunuyor". Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin kazanımları ile bugünkü devrimci toplumsal dönüşümler, Gorbaçov yoldaşın devrimci dava dediği yenilenme süreci arasında kopmaz, organik bir bağ vardır.

"Tarihin yollarından her ilk geçenleri bekleyen bütün zorluklar ve sınavlar üzerimize düştü. Bunlar bizi durduramadı. Biz bunları aşmasını öğrendik ve aştık". Bu sözler bir olgunun saptanmasından da öte, geçmişten çıkarılan bir sonuçtur. Çağrıda bu sonuç, Sovyet insanları için büyük bir onur kaynağı olarak niteleniyor. Ama engellerin ve zorlukların, yalnız sosyalizmin düşmanları yüzünden çıkmadığına da özellikle işaret ediliyor. "Yeni toplumu kurmada Leninci ilke ve yöntemlerden uzaklaşmalar, sosyalist yasaların, partinin ve toplumun yaşamında demokratik yaşam kurallarının çiğnenmesi, iradeci hatalar, düşünce tarzında dogmatizm pratik eylemlerde atalet bize pahalıya maloldu" deniyor. Lenin de, "büyük devrimi en iyi kutlamanın yöntemi, dikkatleri bu devrimin çözümlenmemiş görevleri üzerinde yoğunlaştırmaktır" diyordu. SBKP MK de böyle yaptığını, böyle yapacağını Sovyet halkına çağrısında net bir biçimde ortaya koyuyor. Yenilenme süreci bunu kanıtlıyor.

Çağrıda SBKP MK yenilenme sürecinde "yalnız ilk adımların atıldığını, asıl çalışmaların ileride olduğunu" vurguluyor. Yenilenme yoluyla toplumda niteliksel bakımdan yeni bir durumun sağlanabileceğinin güvenceleri vardır, diyor. Bu güvencenin, özünü şöyle dile getiriyor: "Geçmişin deneyimiyle ülkenin bugünü ve yarını hakkında sorumluluk bilinciyle birleşen partinin ve halkın ortak çabaları, ortak eylemleri 27. Kongre rotasının ardıcıl bir biçimde yaşama geçirileceğinin güvencesidir. Sosyalist düzenin demokratizmini her bakımdan geliştirmek, toplumda nitel bakımdan yeni durum sağlamayı öngören stratejik görevin yerine getirileceğinin güvencesidir."

SBKP MK'nin Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümüne ilişkin çağrısı ve kararı, tüm Sovyet toplumunda, emek kollektiflerinde görüşülüp tartışılıp, sosyalist yarışmayı etkinleştirmek, her alanda yeni başarılar elde etmek için önlemlere temel oluyor. Bunlar Sovyet basını, radyo ve televizyonuna geniş çapta yansıyor. Örneğin, 19 Mart tarihli "Pravda"da Moskova'daki "Devrimin Bayrağı" Makina Yapım Fabrikası'ndan işçi A.Isaeva şöyle diyordu:

"Merkez Komitesi bizlerin işçi onuruna, mesleki gururumuza sesleniyor. Ve bizim görevimiz, bu çağrıya emekle yanıt vermek, Oktobr'ın ölümsüz davasını sürdürmektir."

kısa haberler...

■ 24 ve 25 Mart günleri Varşova Antlaşması Dışişleri Bakanları Komitesi'nin Moskova'da olağan toplantısı yapıldı. SSCB, Çekoslovakya, Polonya, Romanya, Bulgaristan, Demokratik Alman Cumhuriyeti ve Macaristan dışişleri bakanları toplantıdan sonra bir bildiri ile iki açıklama yayınladılar. Bildiri' de Avrupa'da ve genel olarak dünyadaki durum değerlendirilerek, güvenliğin ve yumuşamanın bir üst düzeye çıkarılması amacına yönelik öneriler, 12 maddede toplanıyor. Sosyalist devletler, Avrupa' daki orta menzilli Amerikan ve Sovyet füzelerinin kaldırılması için iki ülke arasında hemen anlaşmaya varılmasını, nükleer denemelerin durdurulmasını, ABD'nin "Yıldızlar Savaşı" projesinden vazgeçmesini, Atlantik'ten Urallar'a kadar, tüm Avrupa'da konvansiyonel silahların 1990'a dek %25 oranında azaltılmasını, kimyasal silahların tamamen yasaklanması, varolanların imha edilmesi ve ekonomik temelinin kaldırılması için 1 yıl içinde anlaşmaya varılmasını önerdiler. Balkanlarda, Orta ve Kuzey Avrupa'da nükleer ve kimyasal silahlardan arındırılmış bölgeler oluşturulmasının, güvenlik ve karşılıklı güvenin güçlenmesine önemli katkı olacağını vurguladılar. AGIK Viyana Devam Toplantısı'nın başarılı sonuca ulaştırılmasını istediler.

■ SSCB ile ABD arasında Cenevre'de yapılan atom ve uzay silahlarıyla ilgili görüşmelerin 7. turu sona erdi. Stratejik silahlar, orta menzilli füzeler ve uzay silahlarıyla ilgili gruplar 23 Nisan'da yeniden biraraya gelecekler. Böylece, Avrupa'daki orta menzilli Sovyet ve Amerikan füzelerinin kaldırılması konusunda uzatılan görüşme turuna da ara verilmiş oldu. M.S.Gorbaçov yoldaşın 28 Şubat önerisi üzerine yeniden canlanan bu görüşmeler konusunda Sovyet Dışişleri Bakanı Silah Kontrol ve Silahsızlanma Şubesi Başkanı Viktor Karpov düzenlediği basın toplantısında özetle şunları söyledi: ABD heyeti "Pershing-2" füzelerini kısa menzilli füze durumuna getirerek, Avrupa'daki orta menzilli füzeler potansiyelini, yalnız üzerlerindeki etiketi değiştirerek, korumaya çalışıyor. "Cruise" kanatlı atom füzelerini ise kaldırıp imha etmek değil, savaş gemilerine aktarmaktan sözetmektedir. Bu tutumu olumlu ya da yapıcı olarak nitelemek, kuşkusuz ki olanaksızdır.

Haber ve yazılarınızı aşağıdaki adrese gönderebilirsiniz. Mektuplarınızda kimliğinizi açığa vuran, saklı kalması gereken bilgilere yer vermemelisiniz!
Yazışma adresimiz: BOX 16 367 S 103 27 Stockholm-ISVEÇ

Savunma İşbirliği Anlaşmasını kim, niçin imzaladı?

Dışişleri Bakanı V.Halefoğlu'nun ABD'de, ek mektubu imzalamasıyla Türkiye ile ABD arasındaki Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşmasının 1990 yılına kadar uzatılması resmileşti. Mektubu Halefoğlu imzaladı ama, SIA'nin bu koşullarda uzatılmasına kimin razı olduğu ortada kaldı. Sorumluluğu hükümet Genel Kurmay'ın üstüne, Genel Kurmay da hükümetin üstüne atmağa çalıştı. Türkiye'nin güvenliği, ulusal egemenliği bu kadar göz göre göre Amerikan emperyalistlerine peşkeş çekilmemişti. Hiçbir anlaşma kamuoyunda bu kadar hoşnutsuzlukla karşılanmamıştı. İki yıla yakındır süren "pazarlıklar" Evren-Özal yönetiminin herkesin önünde iki paralık edilmesiyle sonuçlandı: ABD yönetimi "yardımlar"ı söz verdiği halde arttırmadı, sözünü ettiği ek yardımları kuru bir vaad olmaktan öteye gidemedi. DSP Genel Başkanı R. Ecevit'in belirttiği gibi, daha SIA'nin mürekkebi kurumadan, vaad edilen Amerikan "yardım"ında % 40 kesinti yapıldı.

Reagan yönetimi, SIA'nın uzatılmasını Türkiye yönetimine çeşitli yöntemlerle dayatmıştır. 12 Eylül rejiminin bir sonucu olarak Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu ekonomik ve politik güçlükleri ABD bir şantaj aracı olarak kullanmıştır. Bu, ABD ile eşitsiz koşullarda "işbirliği" politikasının nasıl bir batak olduğunu kanıtlamıştır. SIA halkımızın görüşü alınmadan ve halkın bilgisi dışında imzalanmıştır. Anlaşmanın ayrıntıları hakkında, TBMM'ne bile bilgi verilmemiştir. SIA'nı uzatanlar, bugün Türkiye'nin tepesinde Reagan yönetimi ile işbirliği yapan çok dar bir azınlıktır. SIA'nın uzatılması ile, ulusal egemenliğimiz bir kere daha ayaklar altına alınmıştır.

SIA'nın uzatılması neler getirdi?

SIA'nın, imzalanan ek mektubun ve anlaşmaya bağlı olarak imzalanan 16 kontratın neler içerdiği tam olarak açıklanmadı. SIA'nın uzatılmasının neler getirdiği gözlerden uzak tutulmak istendi. Ama, SIA'nın uzatılması, peşinden ABD Savunma Bakanı Weinberger'i de ülkemize getirdi. Ve, en azından, Pentagon'un şefinin Türkiye'deyken yöneticilerle yaptığı görüşmeler sırasında söylediklerinden basına sızanlar, SIA'nın uzatılmasının Türkiye'ye neler getirdiği hakkında kabaca da olsa bir fikir verdi. Weinberger'in, İncirlik üssünün genişletilmesi, İspanya'nın sayısını azaltmak istediği F-16 uçaklarının buraya yerleştirilmesi, Pirinçlik'teki Amerikan dinleme üssünün bir hava üssüne dönüştürülmesi ve Karacadağ'a yeni bir havaalanı yapılması, topraklarımızda varolan 500'ü aşkın atom silahına ek olarak, menzili uzatılmış Lance ve Pershing-1 füzelerinin yerleştirilmesi, İncirlik'te ek olarak bir uydu haberleşme tesisi kurulması, Yunanistan'ın topraklarından atmak istediği "Amerika"nın Sesi" radyosu vericilerinin Türkiye'ye dikilmesi gibi konuları ülkemizi yönetenlerden istediği basına yansıdı. Bütün bunlar, SIA'nın uzatılmasıyla, ABD'nin 1990'a kadar Türkiye'deki askeri varlığını arttırmaya yöneldiğini gösteriyor.

Sovyet ordu gazetesi "Krasnaya Zvezda" Pentagon'un Türkiye topraklarına, SSCB ile Balkanlar'daki sosyalist ülkelere karşı askersel eylemler için kullanılacak bir harekat alanı ve ABD'nin yaşamsal çıkar alanı ilan ettiği Yakın ve Orta Doğu'ya Çevik Kuvvetlerin gönderilmesi için bir aktarma gözüyle baktığını yazdı. Özal hükümeti ve militarist generaller, anlaşmanın uzatılmasına "evet" diyerek, ülkemizin, sonu nereye varacağı hiç de belli olmayan karanlık bir yola doğru sürüklenmesine yeşil ışık yakmışlardır.

IMF politikasının kabul edilmesinden bu yana yenisömürgeci ağın içine iyice çekilen Türkiye, SIA'nın uzatılmasından sonra da "İsrail'leştirilmek" isteniyor. 12 Eylül 1980'den sonra başlayan dış politika ve güvenlik anlayışındaki köklü dönüş tehlikeli boyutlara tırmanıyor.

Suç ortaklığına tepkiler artıyor

Türkiye-ABD ilişkileri bir yandan gittikçe saldırgan bir suç ortaklığına dönüşürken, bir yandan da adı geçen ilişkilerin bu şeklini onaylayanların da en aza indiği, SIA'nın uzatılmasının uyandırdığı tepkilerde görüldü. Çok geniş çevreler anlaşmanın uzatılmasını onaylamazken, anlaşmaya "evet" diyenler bile çekingen davranmak zorunda kaldılar. Amerika'da çıkan "New York Times" gazetesi, ABD'nin tek taraflı olarak sağladığı yararların yalnızca sol çevrelerle sınırlı olmayan bir "hassasiyet" yarattığını kaydediyor. En yetkili ağızlardan, Türkiye-ABD ilişkilerinde 1980'de başlayan "balayı"nın yerini "güç ve belirsiz" bir döneme bıraktığı itiraf ediliyor.

SHP Adana milletvekili C.Canver ve arkadaşlarının bu konuda Meclis'te genel görüşme açılması önergeleri ise ANAP oylarıyla reddedildi. TBMM'de SIA'nın uzatılması ile ilgili olarak yapılan oturumda C.Canver, tüm olumsuzluklara rağmen SIA'nı imzalayan Özal hükümetinin amacının 1988 seçimlerinde Amerika'yı yanına almak olduğunu söylerken, DSP Ankara milletvekili Halil İbrahim Karal'da, Türkiye'nin dış politikada alternatifsiz olmadığını söyledi. RP Genel Başkanı A.Tekdal, "İnsanlarımızı Amerika ile mücadeleye çağırıyorum" dedi. Eski Dışişleri Bakanlarından İ.S.Çağlayangil "Iki yıllık ömrü kalmış bir iktidarın Türkiye'yi beş yıl yükümlülük altına sokma çabası kabul edilebilir bir şey değildir" derken, H.E.Işık, SIA ile Amerika'nın amacının yalnızca Türkiye

Arkası 9. sayfada

TKP MK'nin Bildirisi

ABD ile Türkiye arasında geçtiğimiz yılın son günlerinde uzatılması için görüş birliğine varıldığı açıklanan Savunma İşbirliği Anlaşması, Dışişleri Bakanı Halefoğlu ile ABD Dışişleri Bakanı Shultz tarafından ABD'de imzalanan ek mektup ile yürürlüğe girdi. Şimdi SIA anlaşması daha beş yıl Türkiye'nin egemenlik haklarının açık bir ihlali olarak, Türkiye'nin her türden tehlikeye, serüvene sürüklenmesinin bir aracı olarak yürürlükte kalacak. SIA, Türkiye'yi kendi iradesi dışında serüvenlere sürükleme tehlikesine karşı korunmasız bırakıyor. ABD'nin her türden dayatması karşısında dirençsiz hale getiriyor. İmzalanan ek mektup Türkiye'ye hiçbir güvence vermeyen içi boş bir kağıt parçasıdır.

SIA'nın uzatılması için gerekli olduğu öne sürülen ek mektubun onaylanmasının Ocak ayından bugüne kadar sürüncemede kalması, ek mektubu imzalayan ANAP hükümetinin de nasıl bir belge, nasıl bir ihanet belgesi imzalandığının farkında olduğunu gösteriyor. Bu belge halkın, muhalefet partilerinin, basında geniş bir kesimin açık karşı koyuşuna rağmen imzalandı. Türkiye'nin bu belgeyi imzalamakla nasıl bir tehlike içine girdiği farklı siyasal çevrelerce birçok kez dile getirildi. Ama muhalefet partisinin SHP'nin Genel Başkanı E.İnönü, Cumhurbaşkanı Evren'den anlaşmanın onaylanmasının ertelenmesini açıkça talep etti. TBMM'nde milletvekilleri bu anlaşma ile Türkiye'nin ne kazandığını ne kaybettiğini birçok kez sordular. Hangi gerekçe ile bu anlaşmanın uzatıldığı sorusuna hükümetin yanıt vermesini istediler. Cumhurbaşkanı erteleme isteklerini "yetkisi olmadığı" gerekçesiyle reddetti. "Sorumluluğun hükümete ait olduğunu" öne sürdü. Hükümet ise sorumluluğunu demagojik çıkışlarla gizlemeye çalışıyor. Sorumluluktan ek mektupta Türkiye'nin isteklerinin karşılandığını" iddia ederek kurtulmaya çabalıyor.

Hiçbir ek mektup, SIA'nın ülkemize Türkiye'ye verdiği ve vereceği zararları gideremez. Ek mektup, "ABD hükümetinin ABD Kongresi'ne karşı Türkiye'nin haklarını savunması" gibi kabul edilemez, Türkiye'nin ulusal egemenlik haklarına kökten ters düşen bir anlayışın somut örneğidir. ABD hükümetinin Türkiye'ye vereceği birkaç yüz milyon dolarlık yardım için "çaba göstereceğini", "Kongre'nin bu yardımlarda yapacağı kısıntıları önlemeye çalışacağı" türünden ciddiye alınamayacak cümlelerle dolu bir ek mektup, hiçbir zaman Türkiye için iyi sonuçlar doğurmamış, hiçbir zaman Türkiye'nin kalkınmasına, olumlu barışçı bir dış politika izlemesine, güvenliğini güçlendirmesine yaramamış bir anlaşmanın uzatılmasının gerekçesi olamaz.

Dışişleri Bakanı'nın "ABD yükümlülüklerini yerine getirmezse anlaşmayı feshederiz" türünden sözleri ciddiye alınamaz. Beş yıllık uygulamanın sonuçları ortadayken, süresi dolmuş anlaşmayı askıya almaya bile cesaret edemeyenlerin, fesihten sözetmesi yalnızca gülünçtür.

Daha sözkonusu mektup imzalanmadan, SIA onaylanmadan önce Türkiye'deki üslerini dilediği gibi kullanmaya başlayan, bölge ülkeleri için aralıksız sürdürdüğü şantaj ve tehditlerde araç olarak Türkiye limanlarını, Türkiye'deki üslerini açıkça kullanan ABD'nin bundan böyle elini kolunu daha serbest sayacağı açıktır.

Türkiye halkı SIA'nın onaylanmasına karşı çıktı. Şimdi bu anlaşmanın feshedilmesi için güçlerin ulusal çapta birleştirmeyi ve anlaşmayı feshetmeyi, buna en kısa zamanda başarmayı da bilecektir. Demokratik Türkiye mücadelesinin önemli hedeflerinden birisi ülkemizi SIA tehdidinden kurtarmaktır. Türkiye Komünist Partisi böyle bir mücadelenin etkin gücü olmaya devam edecek, SIA'ya karşı çıkan tüm güçlerle birlikte yürüyecektir.

18 Mart 1987

Türkiye Komünist Partisi

Türkiye, İran ve Irak'tan beş partinin ortak istemi:

İran-Irak savaşına son, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkına saygı!

11 Mart günü Irak Komünist Partisi, Irak Kürdistan Demokrat Partisi, İran TUDEH, İran Halkının Fedaileri Örgütü (Çoğunluk) ve Türkiye Komünist Partisi'nden temsilciler, Avrupa Parlamentosunda, komünist grubun toplantısında biraraya geldiler. İran-Irak arasındaki çarpışmalara bir an önce son verilmesi yönünde Avrupa Parlamentosu'ndaki komünist grubun girişimiyle yapılan uluslararası çağrıyı destekleyen beş partinin temsilcileri, komünist grubun toplantısında yaptıkları konuşmalarda, İran-Irak savaşının acı sonuçlarını sergilediler. Bu savaşın sürmesinde ABD'nin oynadığı role işaret ederek çatışmalara derhal son verilmesini istediler. Partilerin temsilcileri, ayrıca, bölgede Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkına saygı gösterilmesi istemini yükselttiler.

Aynı gün, Avrupa Parlamentosu önünde çok sayıda Türk ve Kürt emekçi, Türk Silahlı Kuvvetleri'ne bağlı birliklerin Türkiye Kürdistanı'ndan geri çekilmesi, bombardıman ve operasyonlara son verilmesi istemiyle bir gösteri düzenledi.

Türkiye Komünist Partisi temsilcisi yaptığı konuşmada, ABD'nin Ankara'daki işbirlikçileri ile ele ele, Türk askeri birliklerinin Irak'a girmesi yönünde planlar yapmakta olduğunu dile getirdi. Avrupa Parlamentosu'nda, Türkiye hükümeti üzerinde, Türkiye Kürdistanı'ndaki silahlı birlikleri geri çekmesi, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkına saygı göstermesi ve komşu ülkelere yönelik tehditlerine son vermesi yönünde baskıda bulunmaya çağırdı.

Irak Komünist Partisi temsilcisi, çatışmaların sürmesinden yalnızca ABD, İsrail ve silah tüccarlarının yarar sağladığını dile getirirken, Irak Kürdistan Demokrat Partisi temsilcisi, Saddam Hüseyin rejimini, savaştan Kürt halkını yığınsal olarak Irak'ın güneyine sürmek amacıyla yararlanmakla suçladı. Her iki partinin temsilcileri, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin sınır ötesi operasyonunu şiddetle kınayarak, saldırıda aralarında çok sayıda kadın ve çocuğun bulunduğu sivillerin öldüğünü açıkladılar.

TUDEH temsilcisi, savaşın 700 bini İranlı olmak üzere 1 milyon insanın canına mal olduğunu hatırlattı. CIA'nın çatışmaları kızıştırmak ve savaşın sürmesini sağlamak için herşeyi yaptığına işaret ederek, bu durumdan ABD'nin sorumlu olduğunu vurguladı. İran Halkının Fedaileri Örgütü (Çoğunluk) temsilcisi ise, derhal bir ateşkes sağlanması ve her iki ülkenin de askeri birliklerini savaş öncesi sınırlarına çekmesi çağrısında bulundu.

TBMM'ndeki gizli görüşmenin tutanakları açıklanmalıdır:

GİZLİLİK HALK DÜŞMANLARININ SIĞINAĞIDIR

● Doğan DİNÇ

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde ANAP hükümetinin isteği ile "irtica, bölücülük, terör olayları ve komünist hareket hakkında" milletvekillerini "bilgilendirmeyi" amaçlayan gizli bir görüşme yapıldı. Anayasanın ilgili hükümlerine göre, gizli görüşmeler basında yayınlanamıyor. 10 yıldan önce herhangi bir şekilde açıklanamıyor. Ancak Meclis'in kararı ile gizlilik kaldırılabiliyor.

Meclis'teki "gizli bilgilendirme" milletvekillerini tatmin etmedi. Bu bilgilerin neden gizli olduğunu milletvekilleri anlayamadılar. Gizlilik perdesinin daha çok, uydurma bilgilere güç kazandırmak için kullanıldığı kanısı yaygın. SHP Genel Başkanı E.İnönü Meclis'teki gizli görüşmenin tutanaklarının açıklanmasını istedi.

Gizli görüşmenin konusu hükümetin adlandırmasıyla, "irtica olayları, bölücülük, terörizm ve komünist hareket". Son günlerin gelişmeleri ise bu konularda gerçekleri gizleme gayretinin hükümete, rejimin elebaşlarına iyice egemen olduğunu gösterdi. 12 Eylül'cülerin, ANAP hükümetinin, Mecliste üzerinde gizlilik kararı alınmış olmasa bile pek çok konuyu halktan gizlemekte oldukça usta oldukları ortaya çıktı.

Devlet memuru olan yurtdışındaki imamların maaşlarının, Devlet Başkanının, hükümetin onayı ile irticanın uluslararası başlıca desteklerinden birisini teşkil eden bir örgüt tarafından ödenmesinin sağlandığı açıklandı. Meclis' teki gizli görüşmede irtica da gündem konusu olduğuna göre, bu olay da görüşüldü mü? Bu soru açıkta kaldı.

Gizli görüşmenin ikinci temel konusu, Güneydoğu Anadolu'daki son gelişmeler, "bölücülük" ve "terörizm" konusu. Bu bölgede neler olup bittiğini Türkiye'nin batısı bir türlü öğrenemiyor. Büyük bir gizlilik perdesi, gelişmelerin Genelkurmay ve hükümet nasıl isterse o şekilde yansıtılması yöntemiyle örüldü. Sorun gerçekte Kürt halkının artık üstü örtülemeyen ulusal demokratik haklarıdır. Son zamanlarda artık bu konunun mantığın gerektirdiği bir şekilde adıyla sanıyla anılması, konu üzerinde özgür bir tartışmanın koşullarının sağlanması yolunda istekler basında yankılandı. Ama bu gelişme ANAP hükümetinin 12 Eylül rejiminin kabul edebileceği bir şey değildir. Bu yöndeki gelişmeyi durdurabilmek için yapılacak şey, gizlilik perdesini yeniden bu konunun üzerine örtmek. ANAP hükümeti de bunu yapıyor. Birinci adım, Meclis'te gizli görüşme ise ikinci adım, basında konunun adıyla sanıyla tartışılmasını önlemektir. Yeni Gündem dergisinin konuyu tartışan sayısının toplatılması da bunun belirtisi oldu.

TBMM'nde konu **gizlice** görüşüldü. Her ne türden "bilgi" ise, sözkonusu bilgiler milletvekillerine "aman kimse duymasın" diye verildi. Aynı günlerde Avrupa Parlamentosu'nda ise İran-Irak savaşı ve Türkiye'deki gelişmeler, Türk uçaklarının sınır ötesi harekatı konuları ele alındı. Avrupa Parlamentosu'ndaki komünist grubun toplantısına TKP, TUDEH, İran Halkının Fedaileri Örgütü (Çoğunluk), Irak Komünist Partisi, Irak Kürdistan Demokrat Partisi sözcüleri katıldılar. Avrupa Parlamentosundaki sözkonusu toplantıda bu konular **gizli değil açık** bir şekilde tartışıldı. Toplantıda İran-Irak savaşının sürüp gitmesinin iki ülke halkının ve bölge ülkelerinin, dünya barışının aleyhine olduğu vurgulandı. Türkiye'nin sınır ötesi harekatı ise kınandı. Kürt halkının hak ve özgürlükleri açık bir şekilde savunuldu.

Şimdi Türkiye'de Kürt halkı, ulusal demokratik haklarını istiyor. Ama 12 Eylül rejiminin, ANAP hükümetinin, şoven milliyetçi çevrelerin bırakınız Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkini tanımayı, onun kendisi hakkında mecliste neler görüşüldüğünü bile bilmeye, öğrenmeye hakkı olmadığını ileri sürüyorlar. Kürt halkı hakkında devletin niyet ve eylemleri gizli görüşmelerin konusudur.

Gizli görüşmelerden sonra yapılan açıklamalarda, bu gizli görüşmede Genelkurmayın, Emniyet Genel Müdürlüğünün gelişmeler hakkında milletvekillerine bilgi verdikleri söylendi. Genel kurmay ve Emniyet Genel Müdürlüğünün milletvekillerine gizli görüşmede sağlıklı ve doğru bilgi verdiğine inanılamaz. Emniyet Genel Müdürlüğünün açıkladığı bilgiler hemen her zaman bu örgütün yöneticilerinin kafalarına çeşitli iç ve dış merkezlerce sokuşturulan senaryolardan ibaret oluyor. Daha pek yakında, Dev-Sol üyesi oldukları gerekçesiyle emniyet kuvvetlerince yakalanan ve ellerinde silahlar, bombalarla çekilmiş resimleri basına bol miktarda dağıtılan gençleri, Devlet Güvenlik Mahkemesi, hiçbir geçerli kanıt bulunmadığı için serbest bıraktı. Emniyet Genel Müdür yardımcılarından Ünal Er-

Arkası 10 sayfada

"Rabıta" olayı ve kökleri

● Mehmet ERGÜL

Rabıta olayı, Amerika'daki **Watergate'i**, **İrangate** skandalını andıran politik bir skandaldır.

28 Nisan 1981 günü **"Devletin Bazı Memurlarına Üç Yıl Süreyle Ücretsiz İzin Verilmesine İlişkin"** bir Bakanlar Kurulu Kararnâmesi çıkarılıyor. Kararnâmenin altında o zamanki Milli Güvenlik Konseyi ve Devlet Başkanı Kenan Evren'in, Başbakan Bülent Ulusu'nun, Başbakan Yardımcısı Turgut Özal'ın ve bütün bakanların imzası var. Kararnâme, teamüle aykırı olarak **Resmi Gazete**'de yayınlanmıyor. Bunca sorumludan biri de çıkıp, "Niye bu Bakanlar Kurulu Kararnâmesi **Resmi Gazete**'de yayınlanmadı?" diye sormuyor.

Kararnâmede, laik Türkiye Cumhuriyeti'nin bir kısım devlet memurunun maaşlarının **Rabıta** adlı şeriatçı bir Suudi örgütü tarafından ödenmesi öngörülüyor.

Olayın, elbette birçok yönü var. Bu konuda çok şey söylenebilir. Ama bize kalırsa, en önemlisi, bu karar, devlet anlayışının kökten dinamitlenmesi anlamına geliyor. Bir devletin kendi memurunun maaşını yabancı bir örgüte ödetmesi, buna izin vermesi; devlet anlayışının, egemenlik anlayışının, güvenlik anlayışının tümüyle laçka olmasıdır. Ulusal bir devlet anlayışının bütün dikişlerine, en son çivisine varıncaya kadar sökülmesi demektir.

"Rabıta"nın içyüzü

Sözkonusu örgütün tam adı, **Rabıtatü'l Alemi'l İslâm**'dır. Merkezi Mekke'dedir. Örgüt, doğrudan Suudi Arabistan Kraliyet Ailesi'ne bağlıdır. Genel Sekreteri, Cidde Üniversitesi'nin eski rektörü **Muhammed Ömer Nazif**'tir. Bundan önceki Genel Sekreter **M.Ali el-Harakan** 1980 yılında Türkiye'ye gelmiştir. Rabıta'nın amaçları arasında **"Bütün dünyada şeriatı egemen kılma"** hükmü yer almaktadır.

Örgüt, haftalık bir Arapça gazete, ayrıca Arapça ve İngilizce aylık bir dergi çıkarmaktadır. Bu yayınların sayfalarında **Baymirza Hayıt, Alexander Beningsen** gibi CIA görevlisi oldukları açığa çıkmış kimselerin yazılarına da zaman zaman raslanmaktadır.

Baymirza Hayıt, Özbek asıllı olup, İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazi ordusuna katılmıştır. "Türkistan Lejyonu"nda çarpışmış, daha sonra tutsak alınan birçok Sovyet askerinin sorgulanması ve kurşuna dizilmesinde aktif rol oynamıştır. Baymirza Hayıt'ın yazıları ara sıra **Tercüman** gazetesinde yayınlanmaktadır. MHP davası iddianâmesinde Hayıt'ın Alparslan Türkeş'le de ilişkili olduğu belirtilmektedir. Hayıt şimdi 69 yaşındadır. 1983'te İstanbul'da YÖK'ün gözde doçentlerinden Mehmet Saray, "Doğumunun 65. Yılında Baymirza Hayıt" adlı bir kitap yayınlamıştır.

Rabıta örgütünün dergisinde, "Amerika İslâmın dostu, Sovyetler Birliği ise İslâmın düşmanıdır" görüşünü işleyen Hayıt'ın 1981 yılında askeri rejim tarafından Türkiye'ye çağrıldığını ve Boğaziçi Üniversitesi'ndeki Uluslararası Atatürk Yılı seminerine katıldığını görüyoruz. Hayıt, bu seminere ulusal kurtuluş savaşı yıllarında Türk-Sovyet ilişkilerini tepetaklak göstermeye yeltenen bir de tebliğ sunmuştur.

Yine Rabıta örgütünün dergisinde yazan Fransız asıllı CIA görevlisi Profesör Alexander Beningsen, **Tercüman** gazetesi yazarı Taha Akyol ile yakın ilişki içindedir. Aralık 1986'da Beningsen'in Sovyetler Birliği'ni karalayan görüşlerine Türkiye televizyonunda geniş yer ayrılmıştır.

Rabıta örgütünün aylık dergisinde yine Amerikan gizli servisi CIA ile ilişkili **Abid Kari Muhammed**'in, Sait Şâmil'in yazılarına raslıyoruz. Bu yazılarda müslümanlara verilmek istenen mesaj şudur: "Müslümanlarla komünistler arasında iyi komşuluk ilişkileri bile olamaz. Gerçek müslüman, komünizm dünyasında yaşayamaz. **Müslümanın müslümandan başka dostu yoktur.**"

Bu görüşler, "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" biçimindeki ırkçı-şoven görüşün, ümmetçi bir temele yayılmasından başka nedir?

Atatürkçülük diye diye

Nasıl olup da, böyle yabancı bir örgüte yurt dışındaki devlet memurlarının maaşları ödetilir olmuştur? Nasıl olup da, T.C. devleti böyle bir noktaya getirilmiştir?

Besbelli ki, en çok cunta döneminde Atatürkçülük denmiştir. Ama Atatürk'ün kurduğu Cumhuriyet Halk Partisi işte bu dönemde kapatılmıştır.

Atatürkçülük denmiş, ancak Atatürk'ün kurduğu Halkevleri, Türk Dil Kurumu, Türk Tarih Kurumu bu dönemde yokedilmiştir.

Atatürkçülük denmiş, ancak ilk ve ortaokullara zorunlu din dersleri, hem de Anayasa hükmü durumuna getirilip bu dönemde konulmuştur.

Sendikalar, dernekler, meslek odaları kapatılmış, demokrat aydınlar zindanlara atılmıştır. Buna karşılık **Aydınlar Ocağı** denilen ırkçı-ümmetçi kuruluşun görüşleri, gayriresmi devlet ideolojisi durumuna bu dönemde gelmiştir.

Antiemperyalist yönelimli dindar çevreler koğuşturulmuş, Milli Selâmet Partisi kapatılmış, yöneticileri tutuklanmıştır. Ama yine bu dönemde, bazı şeriat örgütlerinin başlarıyla Ulusu hükümeti arasında Anayasa'ya "Evet" denmesi için elaltından pazarlıklar yapılabilmiştir.

Neden böyle olmuştur? Çünkü 12 Eylül rejimi, demokrasiyi toptan ortadan kaldırmıştır. Bütün demokratik denetim mekanizmaları tıkanmış, işleyemez olmuş, ortadan kaldırılmıştır. Ortada siyasi partiler, özgür üniversite, özgür basın diye bir şey bırakılmamıştır.

Yoğun bir devlet terörüyle, "depolitizasyon" dediğimiz halk kitlelerinin politikadan dışlanması süreci birbirine koşut biçimde yürütülmüştür. Böyle bir ortamda Amerikancı-şeriatçı bir avuç azınlığa gün doğmuştur. Profesör Mümtaz Soysal'ın da belirttiği gibi, **"büyük kumpas"** bu dönemde kurulmuş, "12 Eylül'den beri süregelen çizgi, Türkiye devletini **Washington-Riyad ekseni**ne oturtan çizgi olmuştur." Her türlü "tehlikeli rabıta" bu dönemde geliştirilmiştir.

"İstikrarsızlık yayı"

Ülkemize karşı "büyük kumpas"ın, bu "tehlikeli rabıtalar"ın kökü nerelere uzanıyor? Bilindiği gibi, 1970'li yılların sonlarına doğru, halkının büyük çoğunluğu müslüman olan ülkelerde emperyalizme karşı güçlü kitle hareketleri gelişti. Nisan 1978'de Afganistan'da ulusal demokratik bir devrim gerçekleşti. Şubat 1979'da İran'da Amerikan yanlısı Şah rejimi yıkıldı. Emperyalizm ve Siyonizmle işbirliği içindeki rejimlere karşı bu ülkelerde sol güçlerin yanısıra, müslüman halk kitlelerinin protestoları arttı.

İşte bu sıralarda, Ocak 1979'da ABD Milli Güvenlik Konseyi Başdanışmanı **Brzezinski**'nin CIA ve FBI'dan **"Müslüman Ülkelerde Durum"** üzerine bir rapor istediğini görüyoruz. Bu rapordan sonra, Amerikan yönetimi, **"bunalım bölgesi"** ve **"istikrarsızlık yayı"** denilen kavramları geliştirdi. Bu "istikrarsızlık yayı"nın içinde, emperyalizme karşı siyasi ve sosyal patlamalara en elverişli ülkeler yer alıyordu.

Halkının çoğunluğunu müslümanların oluşturduğu bu ülkeler arasında Türkiye de vardı. İşte bu dönemde Brzezinski, Amerikan güvenlik servislerini, İslâm bayrağı altında gelişmekte olan hareketlere karşı uyanık olmaya çağırdı. Aynı Brzezinski, bir süre sonra da, **"müttefik müslüman ülkelerde Amerika'ya karşı İslâmi hareketlerin bastırılması, düşman ülkelerde ise İslâm'ın teşvik edilmesi"** yolunda bir demeç veriyordu.

İşte bu dönemde, Ocak 1979'dan sonra ülkemizde antiemperyalist, demokratik harekete karşı Amerikan kaynaklı terörün hızla tırmandığını görüyoruz.

12 Eylül darbesiyle bu tür terör şıp diye kesildi. Amerika'nın "yaşamsal çıkarları"yla şu ya da bu ölçüde bağdaşmayan her çeşit politik hareket, 12 Eylül'den sonra devlet eliyle ve şiddet yoluyla bastırıldı. Milli Selâmet Partisi kapatıldı. Ancak İslami hareketin içinden Amerikan yanlısı hizip çekip çıkarıldı. Kitlelerin dinsel duygularının Amerikan yörüngesinden taşmasını sağlayacak politik kuruluşlar, dernekler ve özellikle vakıflar, Amerikan mali çevreleri, büyük sermayenin bir kesimi ve Suudi şeyhleri tarafından desteklendi.

ANAP'ı kurmadan önce bugünkü

Arkası 11. sayfada

BURASI İSTİNYE, TÜRKAY KİBRİT FABRİKASI

Ersin Ekin / Istanbul

Ülkemiz genelinde olduğu gibi, Türkay Kibrit fabrikasında da işçilere karşı bir dizi oyun oynanıyor. Türkay Kibrit fabrikasında işçiler, eksi-yeni kadrolu-kadrosuz olarak sınıflandırılmıştır. Fabrikada işçilerin birliğini bozmaya yönelik girişimler 1985 yılında fabrikanın tomruk bölümüne sözleşmeli işçi alınmasıyla başladı. Bu işçilerin sözleşmeleri her iki ayda bir düzenli olarak yenilendi. Bu duruma karşı çıkarak, sözleşmeli işçilerin yararlandığı sosyal imkanlardan yararlanmak, sendikalı olmak isteyen işçiler, patron tarafından işten atılmakla tehdit edildi. Bir bölümü gerçekten işten atıldı, bir bölümü ise aracı bir şirkete devredildi. Bu işçilerin yerine ise asgari ücretle, her türlü haktan yoksun yeni işçiler alındı.

Şimdi patron fabrikayı Bursa'ya taşımayı planlıyor. Elbette bu durumda burada çalışan işçileri de işsizlik bekliyor. Fabrikanın Temmuz ayında Bursa'ya taşınacağını söyleyen patron işçilere "isterseniz Bursa'ya gelirsiniz, isterseniz işten çıkarsınız" diyor.

Petrol-İş sendikasının grev kararı aldığı 50'ye yakın işyeri arasında Türkay Kibrit fabrikası da var. Fabrikaya 19 Şubat 1987 günü grev kararı asıldı. Fabrika iki ay içinde her an greve gidebilir.

KAMAN'DA FAŞİSTLERE YENİ BİR ÜS HAZIRLANIYOR

A.D. / Kırşehir

Kırşehir'in Kaman ilçesi kaymakamı, halka, demokrat öğretmen ve aydınlara karşı keyfi davranışlarını sürdürüyor.

Kaymakamın emriyle, Kaman belediyesi tarafından açılan "Belediye Dinlenme" tesisine üye olmayanlar, özellikle de öğretmenler alınmıyor. Bunun nedeni sorulduğunda, kaymakamın yanıtı şöyle oluyor: "Buraya ilçenin, ileri gelen esnafı, tüccarı ile mülki amirler, kaymakam, savcı, jandarma komutanı, belediye başkanı, doktorlar girebilir". Üstelik kaymakam, bunların dışında kalanlar üye olamaz diyen bir belgeyle yazılı olarak tüm okullara göndermiş ve öğretmenlere gözdağı vererek, tehdit ederek zorla imzalattırmıştır.

Halktan kesilen paralarla açılan bu yer Kaman halkına kapalı tutuluyor. Eski MHP'liler ise burada cirit atıyor. İlçe amirleri MHP'lilerle içli dışlıdır. Kaymakam bu işi yaparken yalnız da değildir. Her şey, savcı, jandarma komutanı, belediye başkanı ve kaymakam dörtlüsünün elindedir. Bunların amaçları bu dinlenme tesisini açık açık MHP'nin bir üssüne dönüştürmektir.

KİMİN EVİ?

S.Sertel / Kars

12 Eylül 1980 darbesiyle birlikte 200 bin öğretmenin örgütlü olduğu TÖB-DER kapatıldı. Öğretmenleri örgütsüz bırakanlar büyük bir hızla "öğretmen ev"leri açmaya başladılar. Kars'ta da böyle bir öğretmen evi açıldı.

Yoksul kentimize göre oldukça lüks olan öğretmen evinde askerler hizmet ediyorlar. Her yer halı kaplı, oturma salonları, yemekhane, televizyon odası ve üst katlarda da yatak odaları var. Burayı görenler, ilk başta öğretmenler için böyle bir yer yapanlara gönül borcu duyabilirler. Ama görüntüye aldanmamak gerek.

Öğretmen evine girebilmek için en az 20 kurala uyma zorunluluğu vardır. Bunlardan ikisi ise çok ilginç. Birincisi, kılık-kıyafet zorunluluğudur. Öğretmenler, tatilde de olsalar "grand tuvalet" gitmek zorundadırlar. Böylece aldığı maaşla karnını bile zor doyurabilen bir öğretmen için daha baştan öğretmen evinin kapıları kapanmaktadır.

İkinci kural ise, burada politik konuların konuşulması yasağıdır. Oysa en başta öğretmen evinin yöneticileri bu kuralı çiğnemektedirler. Bu kuralla aslında ilerici, demokrat öğretmenler susturulmak istenmektedir.

Kurallar zincirinde yazılı olmayan bir başka kural daha var. Bu da öğretmen evine, Milli Eğitim Müdürü, müdür yardımcıları, vali ve öteki üst düzey yetkililerden biri girdiğinde, öğretmenlerin ayağa kalkarak, askeri bir bölük gibi önlerini ilikleyerek saygı duruşuna geçmeleri zorunluluğudur.

Bir başka sorun da yemekhanede karşınıza çıkıyor. Burada öğretmenlere yalnızca iki masa ayrılmış durumda öteki tüm masalar ise "etkili ve yetkili" konuklar için.

Bu kadar büyük ve lüks döşenmiş öğretmen evinde bir kitaplık bile yok. İlk açıldığı günlerde içinde birkaç kitap bulunan oda, şimdi vali beyin makam odası olarak kullanılıyor. Öğretmen evinde kitap, dergi, gazete bile okumak yasak.

Genç öğretmenler atanıyor ilimize. En azından başlarını sokacak bir yer bulana kadar öğretmen evinden yararlanmaları gerekir diye düşünüyor insan. Gerçekte kuruluş nedenlerinden biri de bu. Ama durum hiç de öyle değil. Öğretmen evi valinin ve öteki "yetkili ve etkili" kişilerin özel konukevi olarak kullanılıyor.

Bütün bu nedenlerden dolayı öğretmen evi kuruluşunun daha ikinci ayından itibaren öğretmen evi olmaktan çıkmıştır.

KÜRT KADINLARI TÜRK KADINLARINI YANLARINDA GÖRMEK İSTİYOR

H.Rêzan / Diyarbakır

8 Mart kadınlarımızın ve dünya kadınlarının dayanışma günüdür. Biz bu günde kadınlarımızın, acılar içinde kıvranan Kürt kadınlarının hatırlanmasını istiyoruz. Bugün de biz, Kürt kadınlarının feryatlarını, başkaldırış seslerinin iyi duyulmasını, duyurulmasını istiyoruz.

Ülkemizde kadınlar ikinci sınıf insan yapılmıştır. Bunun üzerine diktatörlüğün bir de Kürt dilini yasaklaması, Kürt kadınlarını dilsiz bırakmıştır. Kadınlarımız konuşmayan birer insan haline getirilmiştir. Türkçe bilmedikleri için cezaevlerindeki yakınlarıyla tek kelime konuşmadan kapıdan geri döndürülen Kürt kadınları, Kürt anaları vardır.

12 Eylül rejimi kadınlarımızın da düşmanıdır. Bu dönemde pekçok kadın işkencelerden geçirildi, çırılçıplak soyuldu, tecavüzlerle korkutuldu, cezaevlerine dolduruldu. Onların yakınları öldürüldü, işkencelerden geçirildi, idam edildi, zindanlara dolduruldu. Köylerdeki kadınlarımız erkekleriyle birlikte komandoların saldırılarına uğradı. Zulmün dipçikleri onların da üzerine yağdı.

Ben de Diyarbakır cezaevinde uzun süre kaldım. Çok acılı günler geçirdik. Bu sürede bir tek şey değişmedi, değiştirilemedi: Kadınlarımız, kadınlarımızın dayanışması. Cezaevinde kaldığım süre boyunca kadınlarımız bize sahip çıktılar. Korkmadılar. Korktukları tek bir şey vardı: O da bizdik. Bizim için korkuyorlardı. Feryatlarımızı duyunca taşlarla askerlerin üzerlerine yürüyorlardı. Cezaevinin kapısını taşa tutuyorlardı. Günlerce cezaevinin etrafını sarıyor, gece-gündüz demeden aylarca bizi bekliyorlardı. Hiçbir güç onları bizden koparamıyordu.

Diyarbakır cezaevinde yaptığımız direnişlerde kadınlarımızın, bacılarımızın, sevgililerimizin de emeği vardı. Direnişteki başarımızın temelinde kadınlarımızın bizimle gösterdiği dayanışma da bulunuyor.

Kürt anasının, bacısının, diktatörlüğe karşı kini günden güne artıyor. Bu kin çocuklarının başucunda ağıt, cezaevlerinin kapısında başkaldırış ve kurşun niyetiyle atılan taş oluyor. Baskı ve zorbalık altında yaşayan Kürt kadınları, Türk kadınlarını yanlarında görmek istiyorlar. Böylesi bir dayanışma Kürt kadınlarının direnme ruhunu daha da güçlendirecektir.

Türk ve Kürt kadınlarının birliği rejimin korkulu rüyası olacaktır.

Kürt kadınları ne istiyor? Ne diyor?

"Kürt olduğumuz için kimse bize baskı yapmasın,

Köylere zulüm yapmak için gelen komandolar geri çekilsin,

Yakınlarımız kurşuna dizilmesin, işkencelerden geçirilmesin, çocuklardan yaşlılara kadar insanlarımız cezaevlerine doldurulmasın,

Cezaevlerindeki yakınlarımız serbest bırakılsın,

Bir daha kimse cezaevinin kapısına gitmesin,

Biz bir tek dil biliyoruz, o da elimizden alınmasın,

Çocuklarımızın geleceğinden korkmayalım,

Kendi topraklarımızda insanca yaşamak bizim de hakkımız. Ulusal baskıya son."

Sol Birlik Zirvesi sonuç bildirisi

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birlik 1987 zirve toplantısı dünyada ve bölgemizde barışa yönelik tehlikelerin olağanüstü arttığı koşullarda toplandı.

Biz bugün insanlığın bir yol ayrımıyla karşı karşıya olduğunu görüyoruz. İnsanlık günümüzde varolma veya yokolma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Günümüzde barışın ve insanlığın bir numaralı düşmanı Reagan yönetiminin temsil ettiği askeri sanayi kompleksi ve NATO başlarıdır. Geçen Ekim ayında Reykjavik'te Sovyetler Birliği ve ABD arasında yapılan görüşme bu gerçeği açıkça ortaya koymuştur. ABD yönetimi uzayı silahlandırma projesinde ısrar etmekte, nükleer ve konvansiyonel silahları artırmakta, nükleer silah denemelerini sürdürmektedir. Reykjavik görüşmesi aynı zamanda kanıtladı ki, nükleer silahsızlanmayı gerçekleştirmek, nükleer tehlikeyi yoketmek mümkündür. Ne var ki, ABD yönetiminin ve yandaşlarının insanlığın geleceği konusunda sorumsuzca davranması nedeniyle bu fırsat kullanılamamıştır. Şimdi bütün barışsever güçler ve tüm insanlık nükleer denemelerin durdurulmasını istiyor. Yıldız Savaşlarına karşı dünyanın dört köşesinden ve ABD'den tepkiler ileri boyutlara ulaşıyor. ABD'li bilim adamlarının ezici çoğunluğu bu projeye karşı çıkıyorlar ve projede görev almayacaklarını açıklıyorlar. Tehlikeli gidişi durdurmak ve silahsızlanmanın yolunu açmak için mücadele en başta sol güçlere düşüyor.

Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin iç dinamiği, dünya barışının başta gelen güvencelerinden yaşayan sosyalizmin daha yetkinleştirilmesini hızlandırıyor. Böylece uluslararası gerginliğin giderilmesi ve yumuşamanın yeniden sağlanması için şartlar daha elverişli hale geliyor. Biz Sovyetler Birliği'nin 15 Ocak 1986'da açıkladığı ve bütün dünyada büyük bir destek kazanan yeryüzünü 2000 yılına kadar atom silahlarından arındırma programını destekliyoruz. Bu öneriler Türk ve Kürt halklarının çıkarlarını yansıtıyor.

İran-Irak savaşının sürmesi, Filistin, Lübnan ve Kürt halklarının sorunlarının çözüme kavuşmamış olması, Kıbrıs ve Ege sorunlarında gerginliklerin devam etmesi, bölgemizde barışı ciddi bir biçimde tehdit ediyor. Bu nedenle Ortadoğu, Doğu Akdeniz ve Balkanlar'da ABD emperyalizminin kışkırtıcı politikası ciddi tehlikeler yaratıyor. Bölgemizde yıllardır süren ve ABD emperyalizminin çıkarlarına yarayan İran-Irak savaşı adil bir barışla sonuçlanarak durmalıdır. ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin Lübnan'da iç karışıklık çıkarmak ve bu bölgeye müdahale planları önlenmelidir. Ülkesi işgal altında olan Filistin halkı kendi kaderini özgürce belirleyebilmelidir. Bu çerçevede bölgemizde silahlanma yarışının hızlanmasına karşı mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. Bu mücadele bölgemizdeki bütün ilerici ve devrimci güçlerin ortak hareketini zorunlu kılıyor. Ancak bu yolla ABD'nin askeri üstünlük sağlama ve dünyanın her yerini kendi çıkar bölgesi ilan etme politikasını durdurmak mümkün olabilir.

Ülkede faşist diktatörlük rejiminin hâlâ sürüyor olması, bölge barışı için de ciddi bir tehdit oluşturuyor; ABD emperyalizmi varlığını ve askeri politik konumlarını her geçen gün güçlendiriyor. ABD yönetiminin kısa ve orta menzilli nükleer silahlar yerleştirme, 54 adet uçak ve nükleer silah depolarını modernleştirme ve NATO silahlı kuvvetlerinin eylem alanlarını genişletme çabalarında ısrar ediyor. ABD yönetimi bir yandan el altından İran'a silah satarken, diğer yandan Kerkük ve Musul'a yönelik olarak Türkiye'deki militarist ve yayılmacı çevreleri kışkırtan kampanyalar düzenliyor. Sürekli canlı tutulmak istenen anti-Bulgar kampanya da bundan ayrı değildir. SİA anlaşmasının 5 yıl süreyle yeniden uzatılmış olması bu rejimin ABD'ye kölece bağlılığının yeni bir göstergesidir. Bu anlaşma Türkiye, Kürdistan ve bölge açısından yeni tehlikeler içeriyor.

Faşist rejimin karakterinde niteliksel bir değişiklik söz konusu değildir. Başta sol güçler olmak üzere işçi ve emekçiler, Türk ve Kürt halkı üzerinde diktatörlüğün baskı ve zorbalığı sürüyor. Tutuklamalar, polis kovuşturmaları ve işkenceler devam ediyor. Hapishanelerde hâlâ çok sayıda politik tutuklu bulunuyor. Bugün dünya ilerici, demokrat kamuoyunun tepkilerine rağmen DİSK ve Barış Derneği yöneticileri mahkum edilmek isteniyor. İşçilerin grev ve toplu sözleşme, öğrencilerin en temel demokratik hakları ve toplumun her kesiminden yükselen haklı istemler zorbalıkla bastırılmak isteniyor.

Türkiye'de ekonomik bunalım derinleşerek sürüyor. Enflasyon yeniden tırmanışa geçerken, dış borç ilk defa 30 milyar doları aştı. Zenginlerle emekçi halk arasındaki uçurum hızla büyüyor. Sefalet yaygınlaşırken, salgın hastalıklar, intiharlar, fuhuş ve adi suçlar görülmedik boyutlara erişiyor.

Türkiye Kürdistanı'nda devlet terörü bütün hızıyla devam ediyor; baskı terör ve sıkıyönetim varlığını sürdürüyor. Kürt köyleri zorla ve sahte gerekçelerle boşaltılıyor. Diktatörlük rejimi, son olarak Kürt halkına yönelik çok geniş ve yaygın yeni bir sürgün planını devreye sokmuş bulunuyor. Bununla Kürt halkını zorla eritmek, bu halkın ulusal demokratik mücadelesini sindirmek amaçlanıyor.

Kısacası, Batılı gerici çevrelerin iddialarının tersine Türkiye'de bugün demokrasi yoktur, en temel insan hakları ayaklar altına alınmaktadır. Bizler Sol Birlik partileri olarak dünya ilerici güçlerini, barış, demokrasi ve insan hakları için dayanışmalarını daha kararlı bir biçimde yükseltmeye çağırıyoruz.

Rejimin niteliğinde bir değişiklik olmamakla birlikte diktatörlük giderek zayıflamaktadır. Ancak bu, diktatörlüğün kendiliğinden ve kolayca çökeceği anlamına gelmiyor. Tersine diktatörlüğe karşı sol güçlerin, işçi ve emekçi yığınların, Türk ve Kürt halklarının zorlu bir mücadele yürütmesi gerekiyor. Eğer engelleme olmazsa önümüzdeki genel seçimlere kadarki dönem bu açıdan büyük önem taşıyor. Bu dönemde demokrasi güçlerinin birliği ve kararlılığı, yığınların aktif mücadelesinin yükseltilmesi, Özal hükümetinin yıkılması, ordunun politik yaşama müdahalesinin önlenmesi ve demokrasinin önündeki engellerin aşılması için zorunludur. Bütün baskılara rağmen yığınların mücadelesinde gözle görülür bir canlanma vardır. Başarıyla sonuçlanan NETAŞ grevi, Evren-Özal diktatörlüğüne karşı işçi sınıfının mücadele kararlılığını yansıttı. Bu grevin etrafında yurtiçinde ve dışında demokrasi güçleri örnek bir dayanışma gösterdi. NETAŞ işçilerinin bu yiğit direnişi işçi sınıfının mücadelesine yol gösteriyor. Hak verilmez alınır ilkesini bir kez daha doğruluyor. İşçi hakları ve demokratik bir rejim için sendikaların kararlı mücadeleleri bugün çok daha fazla önem kazanmıştır. Bu nedenle işçi dilekçeleri eylemini, Türk-İş'te, diğer konfederasyon ve bağımsız sendikalarda oluşan ileriye yönelik gelişmeleri Sol Birlik tüm gücüyle destekleyecektir. Sendikal birlik yolunda atılacak her adıma omuz verecektir.

Sol Birlik demokrasiden yana tüm güçleri DİSK, TÖB-DER ve Barış Derneği üzerindeki yasağın kaldırılması ve bu örgütlerin yeniden açılması için mücadeleye çağırıyor. Ülkemizdeki barış mücadelesini yükseltmek yolundaki girişimleri destekliyor.

Öğrenci gençlik tüm baskı ve engellemelere rağmen YÖK'e karşı demokratik bir üniversite için mücadelesini sürdürüyor. Sol Birlik öğrenci gençliğin bu haklı mücadelesinin yanındadır. Bu mücadelenin başarısı öğrenci gençliğin politik farklılıklar nedeniyle bölünmesinin önlenmesi ve en geniş birliğin sağlanmasından geçiyor.

Dünyada, bölgemizde, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki gelişmeler barış ve demokrasiden yana tüm güçlerin sorumluluklarını daha da artırıyor. Sol Birlik bu sorumluluk bilinciyle üzerine düşen görevleri daha enerjik bir biçimde yerine getirme kararındadır. Sol Birlik barış, demokrasi ve toplumsal ilerlemeye yönelik adımların elden geldiğince örgütleyicisi ve destekleyicisi olacaktır. Sol Birlik bu amaçlar için, Türk ve Kürt halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş yolunu açmak için, aynı amaçları paylaşan güçlerle diyalog ve işbirliğini geliştirmeye hazırdır. Sol Birlik en başta devrimci, sol güçler olmak üzere demokrasi güçlerinin birliğinin sağlanması için elinden gelen her çabayı gösterecektir.

SOL BİRLİK

EGE SORUNU BARIŞÇIL YOLDAN ÇÖZÜLMELİDİR !

Başı sayfa 1'de

sorumsuzluk içinde, birgün Güneydoğu sınırlarımızda, ertesi gün Ege kıyılarımızda savaş psikosu yaratmak için elinden geleni ardına koymazsa, bu durum, hâlâ kışlasına çekilmemiş olan orduyu, militarist çevrelerin elinde maceralara itmek sonucunu doğurur. ANAP hükümetinin yaptığı tam da böyledir.

Her iki ülkenin de ulusal çıkarlarını ilgilendiren karmaşık anlaşmazlık konularını, iç politika kaygılarıyla sömürmek, artık kesinlikle sona erdirilmesi gereken tehlikeli bir yöntemdir. Hükümet, gelecek seçimlerde, şimdi yitirmiş olduğu desteği yeniden elde etmek amacıyla, Türk-Yunan ilişkilerini gerginleştirmekten medet ummaktadır. Bu yöntem, aynı zamanda, ordu sıralarında, Rabıta skandalı ve SIA adlı Türk-Amerikan gizli anlaşması nedeniyle ortaya çıkan huzursuzluğu bastırmak amacıyla da kullanılıyor.

Fakat, iki ülke arasındaki askeri denge hakkında ayrıntılı bilgiye sahip ordu içindeki gerçekçi, sağduyulu çevreler, yaratılan gerginliğin taşıdığı askeri ve politik risklerin herhalde bilincindedirler.

Açıktır ki, bu gerginlik nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bundan her iki ülke şimdi olduğu gibi, büyük zararlar görecek, buna karşılık, ABD bu gerginlikten, Ege denizi üzerindeki egemenliğini artırmak için yararlanacaktır.

Bütün bunlar, hükümetin Ege sorununu barışçıl yoldan çözme konusundaki yeteneksizliğini, güçsüzlüğünü ve isteksizliğini kanıtlıyor. ANAP hükümeti, Türkiye'nin Ege'deki ulusal çıkarlarını koruyamaz. O nedenle, Ege sorunu da içinde, ülkenin tüm ağır sorunlarının çözümü için, ANAP dışında bütün ulusal güçlerin birliği zorunludur.

Şimdi Ege'deki gerginlikleri önlemede, Atatürk-Venizelos dönemindeki gibi, Türk-Yunan dostluk ve işbirliği ilişkilerini yeniden kurmada, parlamentodaki muhalefet partilerinin tutumu önemli bir rol oynayabilir. İnsanlığın dünya barışını korumak için herşeyi yaptığı bir çağda, Türkiye'de geleceğin iktidar adayları, savaşı hükümetten daha çok ister bir görünüme bürünürlerse, silahla tehdit politikasında hükümetle yarışmaya kalkarlarsa inandırıcılıklarını kaybederler. Hükümetin izlediği politikanın alternatifi vardır. Bu, Ege sorununun barışçıl yoldan çözülmesi alternatifidir.

Kabul etmek gerekir ki, ülkede bilinçli bir şekilde üst üste ve dalga dalga estirilen militarist ve şovenist kampanya karşısında, tutarlı bir şekilde barışçı alternatifi savunmak kolay değildir. Geçici olarak yaratılan kamuoyu önünde zayıf gözükme, güçten düşme kaygısı da anlaşılabilir bir şeydir. Fakat, barışın korunması gibi insanlığın en temel sorunu karşısında bu tür kısa vadeli hesaplar yanlış çıkmaya mahkûmdür. Çok geçmeden görülecektir ki, barışı savunan ve şovenizme, militarizme cesaretle direnen güçler kazanacaktır.

Dış politikada sorunları kuvvete başvurarak çözme anlayışına karşı yeni bir politik düşünce tarzı geliştirmek ve dünyanın neresinde olursa olsun silahlı çatışmaların tüm dünyayı ateşe verecek bir kıvılcıma neden olacağını artık anlamak gereklidir. Şunu da anlamak gereklidir: Dışpolitikada militarizm ile, iç politikada demokratizm asla bağdaşmaz. Barış ve demokrasi birbirinden ayrılamaz.

Ege sorunu barışçıl yoldan çözülmelidir.

Hükümet, derhal barışçıl görüşme teklifinde bulunmalı ve iki ülkeyi askeri çatışmaya itecek olan her türlü kışkırtıcı girişimlerden uzak durmalıdır.

TKP, hükümetin gerginliği kışkırtıcı politikasına karşı, Ege'deki anlaşmazlığın devletlerarası Deniz Hukukuna, Ege denizinin özgül durumuna, her iki ülkenin çıkarına barışçıl yoldan çözülmesi için herkesle işbirliğine hazırdır.

Ege denizi bir barış gölü olmalıdır!

27 Mart 1987

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

Savunma İşbirliği Anlaşmasını kim niçin imzaladı?

Başı sayfa 4'de

topraklarındaki askeri varlığını arttırmak olduğuna dikkati çekti. M.A.Birand, "Milliyet" te, "SIA'nın imzalanması hiç de başarılı bir karar değil. Şimdi Türkiye'ye ABD'nden taahhütlerini yerine getirmesini istemekten başka birşey kalmıyor" diye yazdı. Öte yandan "Günaydın"da, anlaşmanın "ordunun canını sıktığına" dair haberler yer aldı. Gazeteler, Genel Kurmay Başkanı N.Ürüğ' un Weinberger ile görüşmelere katılması na dikkati çektiler.

Anlaşmanın uzatılmasının ve uzatılması koşulları ve biçiminin çok geniş çevrelerde uyandırdığı huzursuzluk karşısında, ek mektuba imza atma V.Halefoğlu bile, SIA' nın imzalanmasının kamuoyundan fazla destek görmediği şeklinde konuşmak zorunda kaldı.

SIA imzalandı. Ama varolan sorunlar çözülmüş olmadı. Türkiye-ABD ilişkilerindeki bunalım giderek daha fazla su yüzüne vuracaktır. Bir yandan ABD yönetiminin verdiği sözlerin güvenilmezliği ortaya çıktıkça, bir yandan da ABD'nin yalnızca Türkiye için değil, bölge ülkeleri ve dünya barışı için tehlikeli yeni dayatmalar söz konusu oldukça, SIA konusu gündemden inmeyecektir. SIA'nın feshedilmesi, tüm barış ve demokrasi güçlerinin üzerinde birleşeceği ulusal bir istem haline gelecektir. TKP MK' nin konuyla ilgili bildirisinde belirtildiği gibi, "Demokratik Türkiye mücadelesinin önemli hedeflerinden birisi ülkemizi SIA tehdidinden kurtarmaktır."

Partimizde kadın yoldaşlar hakettikleri yere sahipler mi?

Başı sayfa 2'de

daşlarımızın, sıcak bir ortamda, gereken yiğitliği, özveriyi ya da soğukkanlılığı gösterebileceğinin güvencesi var mıdır?

Öte yandan örgütlü çalışma içinde somut görevi olan kadın yoldaşlarımızın hiçbir sorunla yüzyüze olmadığını düşünmek de yanlış olur. Kadın yoldaşlarımız, gelişme süreci içinde çeşitli engellemelerle karşılaşıyorlar. Kadın yoldaşlara, genelde ancak belirli düzeyde sorumluluklar üstlenebilecek, ancak belirli alanlarda iş yapabilecek yoldaşlar olarak bakıldığını söyleyebilirim. Gelişme perspektifinin olmaması, parti mücadelesine katkısının daha başından yanlış bir zihniyetle sınırlandırılması, farkında olunsun, olunmasın, kadın yoldaşların bilinçlerinde, çeşitli moral-psikolojik engeller yaratıyor. Bu, kadın yoldaşların bağımsız gelişmelerinin önünü tıkadığı gibi onların mevcut görevlerinde de yeterince verimli olmalarını engelliyor.

Aile içi yaşama da büyük dikkat ayırmak gerekiyor. Somut görevi olsun olmasın, kadın yoldaşlara, ev işlerinin, aile içi yaşamın tüm yüklerinin yıkılması, onların gelişmelerinin önünde büyük bir duvar oluşturuyor. "Ev işleri senin görevindir" gibi, hatta "Benim önemli görevlerim var, seninki o kadar önemli değil" gibi yaklaşımlarla karşılaşabiliyoruz. Bunlar kadının küçümsenmesi gibi kapitalizmin teşvik ettiği ve komünistlerde asla görülmemesi gereken yanlış anlayışların ürünüdür. Bu nedenle, örgütsel çalışmalardaki başırının ölçülmesinde aile içi ilişkiler pratiğinin de önemli bir kriter olarak gözönünde tutulması gerektiği düşüncesindeyim.

***

Sözlerimi şöyle bağlayacağım: Kadro politikasında kadın yoldaşlara daha fazla dikkat ayırmalı, devrimci mücadelede onlara daha fazla güvenmeli ve onları hakettikleri yerlere getirmede cesaretli olmalıyız. Aksi takdirde, elimizin altındaki bu son derece değerli ve zengin potansiyeli değerlendirmemiz, partimizi daha da güçlendirmemiz olanaklı değildir.

BARIŞ VE DEMOKRASİ GÜÇLERİ YÜKSELEN GREVLERDE İŞÇİLERİN YANINDADIR

Başı sayfa 1'de

Öte yandan Kamu İşveren sendikalarının hükümetin ve TİSK'in artan grevlere direnişlere ve genel olarak işçi hareketine, sendikalara karşı baskıları daha artırmak için çaba içinde olduğu gözleniyor. Kamu işveren sendikaları grev kararı alınan işyerlerinde lokavt ilan ediyorlar. Petrol-İş kolundaki kamu işveren sendikası KIPLAS henüz greve çıkmayan 67 işyerinde lokavt ilan etti. Tekstil işkolundaki işveren sendikası Kamu-İş, grev kararı alınan tüm işyerleri için lokavt kararı aldı. TİSK Genel Başkanı Halit Narin ise sayısı hızla artan ve toplu grev niteliği kazanmaya başlayan grev kararları karşısında tedirginliğini dile getirdi. "Toplu grevler amacını aşan sonuçlar doğurabilir. Bu uygulamalar istenmediği halde kon trolden çıkarak kargaşa ortamından yararlanmak isteyenlerin arzuladığı olayların meydana gelmesine yol açabilir" diyerek işçileri ve işçi sendikalarını tehdit etti.

Hükümetin saldırıları da sürüyor. Çalışma ve Sağlık Sosyal Yardım Bakanlığı iş yasasında demagojik iyileştirme tasarılarını açıklayarak sendikaları oyalamaya çalışıyor. Türk-İş'in işçi sendikalarının istek ve dileklerini TBMM'ne iletmek amaçlı yürüyüşü ise polisçe engellendi. Sözkonusu dilekçeyi meclise götürmek için Türk-İş önünde toplanan 700'ü aşkın sendikacı polis tarafından dağıtılmakla tehdit edildiler. Sendikacıların meclise yürümelerine izin verilmedi. Türk-İş Başkanı Şevket Yılmaz, polisin engellemesini protesto etti. Türk-İş Başkanı "dar ve sabit gelirlilerin sıkıntılarını parlamentoya iletmek için" planladıkları yürüyüşün engellenmesini Uluslararası Çalışma Örgütü ILO'ya ve Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na duyuracaklarını açıkladı. Polisin yürüyüşü doğrudan İçişleri Bakanı'nın direktifi ile engellediği bildiriliyor. Öteyandan Zonguldak Ereğli'de Otomobil-İş sendikası üyesi işçiler örgütlenme çalışması yürüttükleri gerekçesiyle işten atılıyorlar. Otomobil-İş üyesi 4 işçi bu durumu protesto için ölüm orucuna başladılar. İşçiler yayınladıkları bildiride Erdemir Genel Müdürünü Gestapo yöntemleri uygulamakla suçladılar.

Petrol-İş sendikası Başkanı Cevdet Selvi başlayan grevler nedeni ile Kağıthane'de BİKSAN işyerinde grev pankartını astıktan sonra yaptığı konuşmada, "İşçilerin nasıl yaşadığını merak etmeyenler yarın bu grevler için yasal değildir diyeceklerdir. Biz burada kaçakçılık yapmıyoruz. En doğal haklarımızı savunuyoruz. Artık lafa gerek yok." dedi. Sendikanın İzmir Şube Başkanı Nihat Erdoğan ise "Emeğe karşı bütünleşmiş olan sermayeye, sendikalı ve sendikasız işçiler olarak grevlerle cevap veren bir işçi kitlesinin beli hiç bir zaman bükülmez. Budanarak çırılçıplak hale getirilen grev hakkımızı yine de en iyi kullanacağız. Etkisiz hale getirilen bu sılahı etkili bir biçimde değerlendireceğiz" diye konuştu.

Başlayan grevler ve işçi eylemleri kamuoyunda destek görüyor. Türk-İş üyesi sendikaların yöneticilerinin engellenen yürüyüşü SHP ve DYP yöneticilerince de desteklendi. SHP Genel Başkanı İnönü, sendikaların engellenen yürüyüşleri nedeniyle TBMM'ne veremedikleri dilekçeyi almak için Türk-İş merkezine gitti. DYP Genel Başkanı H.Cindoruk, "Bu olay Türkiye'de polis devleti olduğunu açık seçik ortaya koymaktadır" dedi.

İşçiler grevlerde dayanışmanın büyük önem taşıdığını vurguluyorlar. Kamu işveren sendikalarının lokavt kararları ise büyük tepkiyle karşılanıyor. İşçiler yasalarda yazılı da olsa lokavtın hiç bir zaman yasallık ve haklılık kazanamayacağını özellikle belirtiyorlar.

NETAŞ işçilerinin başarıyla sonuçlanan uzun süreli grevi işçi hareketi için canlandırıcı, iyi bir örnek oldu. Grev hakkının ne kadar budanmış olursa olsun, etkin bir şekilde kullanılabileceğini ve sonuç alınabileceğini gösterdi. NETAŞ grevi işçi hareketinde dayanışmanın gerekli ve zorunlu olduğunu, budanan grev hakkının etkinlikte kullanılmasında dayanışmanın büyük bir önem taşıdığını da gösterdi.

Grev hareketini etkin olarak destekleyen Türkiye Komünist Partisi, son Merkez Komitesi plenumunda konuyu öncelikle ele aldı. MK Plenumu NETAŞ grevini şu şekilde değerlendirdi: "NETAŞ grevi işçi sınıfının mücadele potansiyelinin somut bir göstergesidir. Grevci işçiler kamuoyunda geniş bir destek kazanmıştır. Grev alanı, aynı zamanda geniş güçlerin birliğinin alanı oluyor. Dayanışma ne kadar genişlerse işçi hareketinin grev silahını kullanma olanakları o kadar artacaktır. Önümüzdeki dönemde hükümetin işçi düşmanı girişimlerine karşı durmak, ve 'özgür toplu sözleşme yürütmek, grev hakkını eksiksiz kullanmak' için mücadele öne çıkıyor. Bunun için sendikalar arası geniş bir eylem birliği ve dayanışma zorunludur. Sermayenin konumları başka türlü geriletilemez."

TKP, kamu işveren sendikalarının eylemlerine ve TİSK çatısı altında toplanma girişimlerine de dikkat çekti. "Öte yandan geçtiğimiz yıl kamu işveren sendikalarının TİSK'e üye olması ve TİSK'in işçi düşmanı sözleşme ilkelerini benimsemesiyle, sermayenin toplu sözleşme mücadelesindeki konumları daha da güçlenmiştir. Hükümet şimdi yeni kurduğu grev polisi ile zaten son derecede kısıtlı olan grev hakkının kullanılmasını tamamen engellemeye çalışacaktır."

Hükümetin artan saldırıları, alınan lokavt kararları, işçi hareketinin etkisizleştirilmesi girişimleri sürecektir. Bütün bu saldırılara karşı en etkin önlem işçilerin yasal ve doğal haklarını birlik içinde sonuna kadar kullanmaları, dayanışmayı artırmalarıdır. Demokrasi isteyen güçler, işçi haklarının kullanılmasının demokrasinin doğal bir gereği olduğunu düşünenler, bu hakların kullanılması için işçilerle birlikte hareket etmek gerektiğini görüyorlar. İşçi grevlerine gösterilecek dayanışma Türkiye' de demokrasinin kazanılması mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. İşçiler demokrasi yolunu grevlerle direnişlerle açıyorlar. Bu yoldan yürüyecek olan tüm Türkiye halkıdır. Demokrasiye ihtiyaç duyan tüm güçlerdir. İşçilerle, grevcilerle dayanışma demokrasi için mücadelenin ta kendisidir.

1 Mayıs 87'ye işçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma gününe işçiler grevlerle, direnişlerle hazırlanıyorlar. Barış ve demokrasi güçleri de 1 Mayıs'a, işçi hareketi ile dayanışmayı güçlendirerek, demokrasi mücadelesini, hak ve özgürlük bayrağını yükselterek hazırlanabilirler.

GİZLİLİK HALK DÜŞMANLARININ SIĞINAĞIDIR

Başı sayfa 5'de

kan, "Bize göre bunlar teröristtir" diyor. Gazetecilerin sorduğu "bu silahları bu gençlerin eline nasıl tutuşturdunuz, basını neden yanılttınız?" sorularına ise, "biz size birşey söylemedik, siz kendiliğinizden yazdınız." diye yanıt veriyor. Bu Emniyet Genel Müdürlüğü mü "irtica, bölücülük, terörizm, komünist hareketler" hakkında milletvekillerini bilgilendirecek?

Komünistlerin faaliyetlerine gelince. TKP'nin faaliyetleri açıktır. Hükümetin komünistlerle ilgili faaliyeti ise gizlidir. TKP'nin açık faaliyetini hükümet güdümündeki kalemler ve Milli İstihbarat Teşkilatı çarpıtmaya büyük özen gösterir. TKP MK Genel Sekreteri H.Kutlu' nun son Atina gezisinde yaptığı basın toplantısını sansür edebilmek için, kamuoyundan gizleyebilmek, çarpıtabilmek için MİT ve rejim yanlısı kalemler çok ter döktüler.

Türkiye Büyük Millet Meclisi'ndeki gizli görüşmenin tutanakları hemen açıklanmalıdır. Bu tutanaklar açıklandığında görülecektir ki, gizlilik konusundaki yoğun çaba hükümetin halk düşmanı eylemlerinin saklanması çabasıdır.

Halkı ilgilendiren herşey açıklanmalıdır. Türkiye'nin geleceği ile ilgili herşey ise halkı ilgilendirir. Gizli olan herşey; Evren'in Özal'ın Suudilerle, Rabıta vb örgütlerle ilişkileri, ABD ile kapalı kapılar ardında yapılan görüşmeler, SİA'nın gizli kalan ek protokolleri, hükümetin genelkurmayın Kürt halkının tehciri planları, herşey açıklanmalıdır.

Gizlilik halk düşmanlarının sığınağıdır!

Ege bunalımı ve yeni düşünce tarzı

Başı sayfa 1'de

bunları ABD, dünya hegemonyası amaçlı "neo-globalizm" politikası gereğince, uluslararası durumu gerginleştirme ve silahlanma yarışını tırmandırma amacına ustalıkla bağlıyor. Devletlerarası çatışma olsun, uluslararası terörizm olsun, bu türden şiddet Pentagondaki dünya teröristlerine yarıyor.

Bakınız Türkiye'ye: İnsanlığın nefretle lanetlediği savaş sözünü ağzına almayan kaç parti var? Evren Rabıta rezaletini bu yolla bastırmayı, orduda uyanan Kemalist hoşnutsuzluğu bu yolla başka kanala saptırmayı, Özal seçimleri bu ve benzer yollarla kazanmayı, DYP ANAP'la bu yolla yarışmayı ve sosyal-demokratlar bu yolla militarizmin ve şovenizmin şantajından kurtulmayı düşünüyorlar. Biz savaşın kısa vadeli bütün hesapları tamamen doğru çıkardığına, küçük manevralara gerçekten fırsat verdiğine inanıyoruz. Biz şuna da inanıyoruz: Savaştan elde edilen bu küçük anlık kazançlar, gerginlik ortamının politik oyunlara verdiği bu fırsatlar sarhoşluğa benzer. Ayılınca nelerle karşı karşıya gelineceğini düşünmek gerekmiyor mu?

Geçmişte, bu türden emperyalistler ve kapitalistler arası çelişkilerden ka çınılmazlıkla savaşların doğduğu; bu "kaçınılmazlık" karşısında, savaşı tüm önleme çabalarına karşın, komünistlerin savaşlardan sömürücü düzeni, bizzat savaşları yoketmek için yıkma amacıyla yararlanma yolunu tuttuğu doğrudur. Ama bugün, örneğin Ege'de gerginliğin arttığı şu anda biz, artık geçmişteki gibi "savaş nasılsa kaçınılmaz hale geliyor" diyemiyoruz. İki kapitalist ülke arasındaki savaşa yol açacak çelişkileri kızıştırarak, bu çelişkilerden değil, ama onların savaşa yol açmasından yararlanma yoluna gitmiyoruz.

Çünkü her şeyden önce günümüzde artık, böylesi savaşları "kaçınılmaz" olmaktan çıkaracak, bunları önleyecek dünya çapında güçler vardır. Ve aynı zamanda böylesi savaşları önlemek zorunluluğu şimdi yalnız, mümkünse yerine getirilecek bir görev değil, mutlak bir görevdir. Yoksa, tüm insanlığın yokoluşuna neden olacak bir nükleer savaş, tam da böyle bölgesel savaşların sıçratacağı kıvılcımlarla tutuşabilir. Ege'de bu riski göze almak istemiyoruz.

Artık, kendi "sınıfsal" ya da "ulusal" çıkarlarını bir diğerine silah zoruyla kabul ettirmekten, bırakalım dünya savaşını, "yıldızlar savaşı"ndan asıl kimin söz ettiği çıplak bir şekilde ortaya çıkmıştır. Sömürü dünyasında hegemonya kuran endüstriel-askersel kompleksin sözcüleri, kelimenin en dar, en bayağı anlamında bir sınıf çıkarı ve kini güdüyorlar. Marksizmden şu farkla ki: Onlar tüm sınıfları insan türünü topyekün ortadan kaldırarak sona erdirme niyetindelerken, işçi sınıfı, sömürücü sınıfları ortadan kaldırarak, sınıf farklarını yok etmeye ve insanlığın sonsuz yaşamasına yeni ufuklar açmaya çalışmaktadır. Komünizmin amacı budur.

Şu çok açık: İşçi sınıfı barış istiyor; çünkü gerginlik ve savaş onu ekmeğinden, işinden ve özgürlüğünden etmektedir. Eğer gerekli önlemler alınmazsa, Ege bunalımı, petrol işçilerinin şanlı grevine karşı, Yunana karşı duyulan şovenist kinden bin kat daha büyük bir kinle, sermayenin saldırısına yol açacaktır. Ve şu da çok açıktır: Bu basit gerçeğin üzerine yükseldiği, yani, kendi tarihsel misyonunun bilincine vardığı zaman, işçi sınıfı, savaşların, gerginliklerin yalnız ekmeğe, işe, özgürlüğe karşı değil, insan türünün varolmasına, tüm doğanın varlığına karşı da bir cinayet olduğunu anlayacak, yalnız kendi sınıfsal çıkarları için değil, yalnız tüm ezilenler için değil ve yalnız tüm ulus için de değil, fakat tüm insanlık adına savaşın karanlık güçlerine karşı barışın aydınlık ve umut dolu bayrağını yükseltecektir.

İşte Ege'deki bunalım, yalnız komünistlerin değil, geniş sol çevrelerin ve gerçekçi tüm insanların kavradığı böyle bir yeni politik düşünce tarzıyla çözülebilir.

"Rabıta" olayı ve kökleri

Başı sayfa 6'da

Başbakan, iki ay Amerika'da tezgâh kurdu. ANAP'ın seçim kampanyasının planlarını da başta Suudi Arabistan olmak üzere Körfez ülkelerinde faaliyet gösteren Amerikan **Bechtel** şirketinin sorumluları hazırladı (**Milliyet**, 13 Kasım 1983). Yine "Özal'ın 6 Kasım 1983'teki seçimlere katılmasına izin verilmemesinin Türkiye'yi güç duruma sokacağına" ilişkin Amerikan **Wall Street Journal** gazetesinde çıkan yazı, doğrudan ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Richard Burt tarafından kaleme alındı. (**Cumhuriyet**, 9 Kasım 1983)

Uzun süredir Riyad'ı ikamet edinen, Rabıta örgütüyle ve **El Baraka** ve **Faisal Finans Kurumu** gibi Suudi mali çevreleriyle yakından ilişkili öteki Özal biradere gelince: Korkut Özal biraderin kimliğini, Tahran'da 4 Kasım 1979 da Amerikan Elçiliğinde ele geçirilen belgeden aktaralım: Eylül 1979 tarihli bu belge, ABD'nin o zamanki Ankara Büyükelçisi **Ronald Spiers** tarafından gizli rapor olarak ABD Dışişleri Bakanlığına gönderilmiştir. Bu raporda, Ankara'daki ABD Elçiliği Politik Müsteşarı **Dennis Kux**'un Korkut Özal'la ilişki içinde olduğu belirtilmekte, Korkut Özal'ı MSP' içinde Erbakan'a karşı olan "hizip lideri" diye nitelemektedir. Gizli raporda, "Erbakan, MSP'nin yarısıyla Ecevit hükümetini desteklese bile, Korkut Özal buna yanaşmayacağı için durum 'istikrarsızlığı'nın sürdürecektir" denilmektedir.

Görülüyor ki, ülkemizin Washington-Riyad ekseni üzerine oturtulmasının kökleri bu karanlık ilişkilere ve 12 Eylül döneminin karanlığına uzanıyor. Demokratik denetim mekanizmalarının tümüyle yokedildiği bir ortamda, bu tür "rabıta"lar bir avuç azınlık eliyle ülkeye dayatılmıştır. Bu gidişi ancak demokrasinin kazanılması kamu ve toplum yaşamında açıklık yolunda adımlar atılması tersine çevirebilir.

1 MAYIS 1977 KATLİAMININ SORUMLULARINDAN HESAP SORULMALIDIR

Başı sayfa 12'de

demokrasi adına ne varsa yok ettiler. İşçi hak ve özgürlüklerine saldırıların sonuçta demokrasiye yönelik olduğu bir kez daha ortaya çıktı.

1 Mayıs'ı tatil günü olmaktan çıkaran, ellerinden gelse 1 Mayıs'ı takvim yapraklarından da silecek olan generaller, yığınsal 1 Mayıs'lar geleneğinin devamcısı DİSK'in faaliyetini yasakladılar. DİSK yöneticilerini idamla yargılarken, suçlamaları arasına "1 Mayıs 1977'de 34 kişinin ölümüne sebebiyet vermek" şeklinde bir iddia eklemeyi de unutmadılar. 1 Mayıs 1977 katliamını işçi düşmanı propagandalarına alet eden darbeciler, hakkını aramak isteyenleri "kanlı 1 Mayıs özlemcileri" demagojisiyle geriletmeye çalıştılar. Her şeyi yaptılar ama 1 Mayıs'ın fabrikalarda, işçi semtlerinde, değişik biçimlerde kutlanmasını engelleyemediler. 1 Mayıs ateşini hiç söndüremediler.

1982 Anayasası'na işçi haklarını kısıtlayan hükümler, yasaklar konuldu, sendikal yasalarda buna uygun düzenlemeler yapıldı. Ama işçi sınıfının gür sesi yeniden yükseldi. 1 Mayıs, 1986 yılında daha bir anlamlı, daha bir coşkulu kutlandı. Ülkede "1 Mayıs'sız demokrasi olmaz" gerçeği kendini kabul ettirdi.

Ama 1 Mayıs üzerindeki yasak hâlâ devam etmektedir. 1 Mayıs 1977 katliamının gerçek sorumlularından hâlâ hesap sorulmamıştır.

Şimdi işçi sınıfımız grev ve direnişleriyle, yükselen mücadele istemleriyle 1 Mayıs 1987'ye yürüyor. 1 Mayıs'ın bayrağında yazılı "birlik, mücadele ve dayanışma" belgisi yalnız direnişçi işçilere değil, barış, demokrasi ve insan hakları isteyen herkese ışık tutuyor.

1 Mayıs 1977'nin 10. yılında, katliamı planlayanların amaçlarına ulaşamadıkları, toplumun en kararlı gücü olarak işçi sınıfının, demokrasi mücadelesinin en önünde yerini almakta olduğu bir kere daha kanıtlanacaktır.

ATILIM 15 Günlük Gazete. Herausgeber: Ermis Verlag. Satz/Dizgi, Umbruch/Tertip, Druck/Baskı: Eigene Herstellung, İsteme Adresi: Postfach 101016. 4300 Essen 1. Ödeme: Ermis Verlag, Stadtsparkasse Essen, BLZ 36050105, Knt. Nr. 712703, Fiyatı:1DM, Abone:1 yıllık 48DM

Barış Derneği 10 yaşında:

BARIŞ HAREKETİNİN YARGILANMASINA SON !

Bundan 10 yıl önce, 3 Nisan 1977 tarihinde İstanbul'da aralarında sendikacılar, bilim adamları, gazeteciler, yazarlar, avukatlar, sanatçılar bulunan bir grup barışsever Türkiye Barış Derneği'ni kurdular. Tüzüğün amaç bölümünde "dünyada adil ve kalıcı bir barışın gerçekleştirilmesi koşullarının araştırılması, geliştirilmesi, savunulması ve tanıtılması" yazar. "Dünya barışı" nı amaçlayan Barış Derneği üye ve yöneticileri, faaliyetleri 12 Eylül 1980 tarihinde yasaklanana kadar, yani 3 yıl, 4 ay, 24 gün boyunca bu amaçla çalıştılar. 12 Eylül' cülerce bu yaklaşık 3,5 yıllık onurlu uğraş karşılığında yıllar boyu zindanda tutuldular.

Ülkemizde barış hareketinin ve ona yönelik baskıların tarihi, 10 yıldan çok daha gerilere kadar uzanır. 12 Mart 1950 tarihinde, Behice Boran'ın başkanlığındaki "Barışseverler Cemiyeti" de, "dünyada adil ve kalıcı bir barış" amacıyla kuruluyordu. Barışseverler Cemiyeti de kuruluşundan 4,5 ay sonra, Amerikan emperyalizminin Türkiye' yi Kore'de savaşa sürüklemek çabalarını, Türk askerlerinin Kore'ye sürülmesi "Bütün dünya milletleri, bu arada Türk milleti de barışseverdir. Türk halkının menfaati dünya barışının bozulmamasındadır" diyerek protesto ettiği için kapatılıyor, yöneticileri ağır hapis cezasına çarptırılıyordu.

Barışseverler Cemiyeti'nin belirttiği gibi "bütün dünya milletleri gibi, Türk milleti de barışsever" olduğu için, ülkemizde barış hareketi sürekli baskılara rağmen yokedilemedi. Ülkemizin geleceğini saldırgan emperyalist ülkelere, çıkarı dünyada gerginlik ve savaşta olan güçlere bağlayanlar, barış hareketini ezmek, hareketin geniş güçleri kapsamasını, farklı politik güçlerin barış hareketini desteklemesini önlemek için ellerinden geleni yaptılar, yapıyorlar. Türkiye Barış Derneği yöneticilerini, emperyalizm kaynaklı tezlerle, "barışı asıl amaçlarını gizleyen bir paravan olarak kullanmak"la, komünizme, komünistlere hizmet etmekle suçladılar. Bütün bu iddiaların temelinde, barış hareketinin hiç bir partinin ya da örgütün hegemonyasında, yönetiminde değil, yalnızca barış düşüncesinin hegemonyasında, ve hiçbir suçlamayla örtülemeyecek şu sade temelde, "uygarlığı, insanlığı korumak" temelinde geliştiği gerçeğini gözlerden gizlemek amacı yatıyordu. Barış Derneği Genel Başkanı Mahmut Dikerdem'in "Bizim barışı bir paravana gibi kullanmaya ihtiyacımız yoktur. Çünkü barış bir kişinin, bir grubun değil, herkesin işidir" şeklindeki sözleri, hiçbir baskının barış hareketinin güçlenip gelişmesini önleyememesinin nedenini çok iyi anlatıyor. İşte 10 yıl önce kurulan Barış Derneği, faaliyeti süresince bu temel üzerinde gelişip güçleniyor, uluslararası barış güçlerine Türkiye nin katkısının somut bir biçimi oluyordu.

Barış Derneği yöneticilerinin asılsız suçlamalarla yargılanması sürüyor. Ama ne cezaevleri, ne de rejimin kamuoyunda giriştiği suçlama kampanyaları onları her insanın temel hakkı olan yaşama hakkını, savaşsız, silahsız bir dünya gibi onurlu bir davayı savunmaktan vazgeçiremedi.

Şimdi barış düşüncesinin eskisinden daha da geniş çevrelerce benimsenir olması, 12 Eylül'cülerin çabalarının boşuna olduğunu, barış savaşçılarının halkın gözünde mahkum edilemediğini gösteriyor. Yalnız ülkemizde değil, tüm dünyada barış hareketi güçleniyor, barış cephesine yeni yeni güçler katılıyor. Silah yığınağı haline gelen dünyamızda eğer bir 3. dünya savaşı çıkarsa, bu savaşın galibi olmayacağı, kağıt üzerinde yapılacak hiçbir hesabın, hiçbir taktiğin, ne uzayda ne de yerde kurulacak hiçbir projenin insanlığı toptan yokolma akibetinden kurtaramayacağı ise artık iyice anlaşıldı.

Barış hareketinin ülkemizde ve dünyada son yıllarda güçlenmesinin temelinde yatan diğer bir etken de, 3. bir dünya savaşının önlenebileceği umudunun, özellikle ardarda yapılan Sovyet barış önerileri ile, artmış olmasıdır. Bu öneriler tüm dünya halklarına "herşey insanlığın, sizlerin elinizdedir" mesajını güçlü bir şekilde iletti. Özellikle Reykjavik zirvesi ve ardından Şubat sonunda yapılan, Avrupa'da konumlandırılmış tüm orta menzilli füzelerin kaldırılıp imha edilmesi önerisi bu inancı, umudu daha da pekiştirdi.

Evet, herşey insanların ellerinde. Nükleer bir savaşın önlenmesi, barış için çabaların artırılmasına, barış güçlerinin yığınsallığının etkinliğinin artmasına bağlıdır. Bu gerçeği gören ve ülkemizin saldırgan savaş yanlısı çevrelerle ilişkisini kesmesini, ülkemizin bir gerginlik ocağı değil, bir barış etmeni olmasını bu bilinçle isteyenler bugün giderek arktifleşen bir tutum içindedirler. Muhalefet partileri, çok sayıda gazeteci, kimi eski politikacılar, "nükleer bir savaşın önlenmesi için hekimler derneği"ni kuran doktorlar, bilim adamları, öğretim üyeleri ve daha başka pek çok değerli aydın nükleer bir savaş tehlikesine karşı, barıştan yana tutum alıyorlar. "Dünyada adil ve kalıcı bir barış" isteği, ülkemizin barışçı bir dış politika izlemesinin teminatı olarak demokrasinin kazanılması hedefiyle bağlanıyor.

TKP MK 7. Plenum raporunda da belirtildiği gibi bugün giderek güçlenen barış hareketi, çok daha geniş bir tabana yayılma potansiyeline sahiptir. Şimdi herkes şu olanağı görüyor: Nükleer savaş tehlikesine karşı, barışçı bir dış politika için verilecek mücadele, bütün muhalefet partilerinden, sendikalardan sanayi ve ticaret odalarına kadar bütün meslek örgütlerinin içinde ve aydınlar arasında çok daha geniş taban kazanabilir. Çok çeşitli örgüt biçimleri ile, tabanda geliştirilecek inisiyatiflerle adım adım böylesi bir geniş hareket oluşabilir.

Barış Derneği yönetici ve üyelerinin yargılanması son bulmalı, dava düşürülmelidir!.

10. Yılında:

1 MAYIS 1977 KATLİAMININ SORUMLULARINDAN HESAP SORULMALIDIR

Türkiye tarihinin en kanlı olaylarından biri olan 1 Mayıs 1977 katliamının üzerinden 10 yıl geçti. 34 kişinin yaşamını yitirdiği bu katliamda kilit rol alan Genelkurmay, MİT, MHP ve Emniyet Genel Müdürlüğü yetkilileri belli oldukları halde katliam dosyası tarihin karanlığına itilmek istendi. Kanlı 1 Mayıs'ın bu gerçek faillerini gizleyen perde bugüne kadar hâlâ aralanmadı. Katillerden hâlâ hesap sorulmadı.

1 Mayıs 1977 katliamıyla amaçlanan neydi?

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs, 51 yıllık yasaktan sonra yığınsal olarak ilk kez 1976 yılında DİSK tarafından kutlanmış, bu kutlama işçi sınıfının gücünü ortaya koymuş, bütün demokrasi güçlerine birlikte mücadelenin önemini göstermişti. İşçiler, emekçiler, aydınlar, gençler, kadınlar, çeşitli politik görüşlerden onbinlerce insan, 1 Mayıs'ta ortak istemler etrafında biraraya gelmişti. 1976 yılındaki kutlamanın başarısı, 1977 kutlamasına olan ilgiyi olağanüstü artırmıştı. O günlerde Türkiye, Haziran '77 genel seçimlerine hazırlanıyor, bir yandan da faşist MHP'nin yarattığı terör dalgası büyüyor, alttan alta askeri darbe söylentileri yayılıyordu. İşte böyle bir ortamda işçi sınıfı, demokrasinin en kararlı savunucusu olarak politik mücadelede artan ölçüde yerini alıyor, etkisini, rolünü ve gücünü göstermeye başlıyordu. 1 Mayıs 1977 katliamı bu koşullarda hazırlandı. İşçi sınıfının, tüm halkın ekonomik-demokratik hakları için, faşist terörü önlemek için yürüttüğü mücadelenin önünü kesmeyi, tüm topluma yaydığı birlik, mücadele ve dayanışma ruhunu etkisizleştirmeyi, gittikçe hareketlenen, yığınsal eylemlere çıkan emekçileri korkutmayı ve sindirmeyi amaçlıyordu.

1 Mayıs 1977 katliamının gerçek faillerinden hesap sorulmamış olması demokrasi düşmanlarını daha da cesaretlendirdi. Demokrasiye kastedenler amaçlarını gizlemez oldular.

Gerçekte 1 Mayıs 1977 katliamı, Türkiye' yi uzun süreli bir karanlığa gömecek olan 12 Eylül 1980 darbesinin yolunun döşenmesinde önemli bir halkasıydı. CIA tarafından, bizzat Paul Henze ve adamlarınca hazırlanan, Genelkurmay Özel Harp Dairesi denetimindeki resmi ve sivil faşist güçlerin eliyle uygulanan "terörü tırmandırma" politikasının önemli bir dönüm noktasıydı. 12 Eylül darbecilerinin en önemli gerekçesi olan "terör", halkın sindirilmesinde, işçi haklarına, demokratik haklara saldırının tırmandırılmasında en önemli araç oldu. Sermayenin sözcüleri işçilerin her hak arama girişimini, demokratik hakları savunmak için yapılan her eylemi "terör" gibi göstermeye çabalıyorlardı.

Terörü yaratanlar, "terörü önleme" bahanesiyle 12 Eylül 1980'de erke el koyduktan sonra en başta işçi hareketine, işçi haklarına ve sendikalara saldırdılar. Ülkede

Arkası 11. sayfada

ATILIM
Kurucusu: İ.Bilen
YURTDIŞI EKİ
Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı
1 Nisan 1987

AVRUPA PARLAMENTOSU KOMÜNİST GRUBU BİLGİLENDİRME TOPLANTISI YAPTI

STRASBURG'DA İRAN-IRAK SAVAŞI GÖRÜŞÜLDÜ

Avrupa Parlamentosu Komünist Grubu'nun girişimi ile Ingiltere, Fransa, Belçika Hollanda, F.Almanya, Kuzey Irlanda, Danimarka, Lüksemburg Avrupa Parlamenterlerinin imzasıyla "Iran-Irak savaşının derhal durdurulması için Barış ve demokrasi için Iran ve Irak halklarını destekleyiniz" çağrısının 6 Mart tarihinde yapılmasından sonra, 11 Martta Avrupa Parlamentosu'nda bir toplantı düzenlendi.

Toplantıya Iran Tudeh Partisi, Irak Komünist Partisi, Iran Halkın Fedayinleri (Çoğunluk) Örgütü, Irak Kürdistan Demokratik Partisi, Türkiye Komünist Partisi temsilcileri de katıldılar.

Avrupa Parlamentosu'nun 4 nolu toplantı salonunda yapılan oturuma Fransız Parlamenter Robert Chambeiron başkanlık yaptı.

Açış konuşmasında Chambeiron, toplantının günümüzün önemli sorunlarından biri olan Iran-Irak savaşının durdurulması istemi için Avrupa Parlamentosu Komünist grubun girişimiyle düzenlendiği belirterek, bu toplantının bundan sonra arkası gelecek girişimlerden birincisi olduğunu vurguladı. Bu toplantıya bu ülkelerden ve Türkiye'den temsil niteliği olan örgütleri davet ettiklerini, onların görüşlerinin dinlenmesini istediklerini belirten Chambeiron toplantı çağrısına çeşitli parlamenterlerin yanısıra çeşitli ülkelerden tanınmış aydın, yazar, bilim adamı gibi kişiliklerin de imzasını katarak kampanya açacaklarını söyledi ve şöyle devam etti. "Bu savaş iki ülke halkı için yıkım olduğu gibi, bölgede barışı tehlikeye atmakla kalmıyor, dünya barışı için de bir tehdit oluşturuyor"

Açış konuşmasından sonra söz alan Iran TUDEH Partisi temsilcisi Iran-Irak savaşının Iran'da büyük can kaybına sebep olduğunu, rejimin, savaşı cihad gibi göstererek çağrı yaptığını ama ülkenin her yanında, fabrikalarda, köylerde savaşa karşı çıkanlar olduğunu, seslerin en kanlı metodlarla bastırıldığını belirtti. Barış için birarada yaşamayı reddeden Humeyni rejiminin bu savaşla, Iran halklarını özellikle Kürtleri, ulusal ve dinsel azınlıkları ezmek, büyük kapitalistleri ve büyük toprak sahiplerini güçlendirerek monoproduit (tektip) üretim temeli üzerinde bağımlı ekonomik yapıyı sürdürmek, çokuluslu tekellere kapıyı açarak yeni sömürgecilik temeli üzerine kurulu eski ekonomik ilişkileri güçlendirmek, ulusal kültürü, demokratik özgürlükleri, insan haklarını yok etmek ve Irak'da islamcı bir rejim kurulana kadar bu yayılmacı politikasını sürdürebilmek amacını taşıdığını söyledi. Bu politikanın Humeyni rejiminin tabanını çok daralttığını açıklayan ve CIA ve MOSSAD'ın bölgedeki savaşı kışkırtmada oynadığı rolden de geniş bir şekilde söz eden temsilci ABD'nin Iran-Irak savaşını teşvik etmesindeki amaçlarını; Iran'da kaybettiği konumlarını yeniden kazanmak, Afganistan Halk Demokratik Cumhuriyeti'ne karşı yürüttüğü "gizli savaşı" Iran gizli servislerinden de yararlanarak daha da yaygınlaştırmak, bölgedeki Israil saldırıları ve ABD parmağı konusunda Arap ve Islam kamuoyunun dikkatlerini saptırmak, Körfez'de askersel varlığını artırmak, bölgedeki petrol üzerinde kontrol kurmak, ulusal kurtuluş savaşlarını bastırmak şeklinde açıkladı. "Irangate" olayının ABD'nin uluslararası silah kaçakçısı olduğunu kanıtladığını ancak ABD ile yapılan anlaşmalar çerçevesi içinde Fransa, Portekiz, Israil, Isviçre, Avusturya, Federal Almanya ve Ingiltere'nin de Iran'a gizlice silah yardımı yaptığının açıklandığını, bu savaşta 700 bin Iranlının öldüğünü, yaralıların sayısının 3 milyonu aştığını da belirterek, savaşın hiçbir toprak ilhakı olmadan, iki ülkenin sınırlarına, ulusal egemenliğine saygı gösterilerek derhal sona erdirilmesini istedi.

Toplantıda Irak Komünist Partisi adına konuşan temsilci savaşın derhal durdurulması görevinin yalnız bu iki ülkenin barış ve ilerleme güçlerinin değil, tüm dünyanın ilerici güçlerinin de görevi olduğunu belirterek, ABD ve Israil'in hem Iran hem Irak'a savaşın sürdürülmesi yönünde destek sağladıklarını, bu yolla bölgede ekonomik ve askersel konumlarını güçlendirmeye, bölge ülkelerini etki altına alarak bağımlılık altında tutmayı amaçladıklarını söyledi.

Savaşın Irak rejimine baskılarını şimdiye kadar görülmemiş ölçüde yoğunlaştırma olanağını verdiğini açıklayan temsilci, Türk ordusunun sakin Kürdistan köylerinde yüzlerce çocuk, ihtiyar ve kadının ölümüne neden olan son saldırısıyla ilgili olarak "Bu saldırı Irak rejiminin ülkemizin egemenlik ve bağımsızlığıyla hiçbir ilgisi olmadığını açık olarak gösteriyor. Herkes biliyor ki bu saldırı Irak rejiminin Türk ordusu ile yaptığı sözde güvenlik anlaşmasına uyularak yapılmıştır. Böylece Irak rejimi ülkemizin egemenliğini ayaklar altına almıştır." dedi.

Kürdistan Demokratik Partisi (Irak) temsilcisi yaptığı konuşmada ağırlıkla Iran-Irak savaşının başlatılmasında Saddam Hüseyin rejiminin sorumluluğu üzerinde durarak, bu savaşın rejim tarafından Amerikan emperyalizmiin desteği ile başlatıldığını, yedi yıldan beri yüzbinlerce insanı yutarak, iki ülkenin sanayini, özellikle de petrol sanayiini yok ederek sürdürüldüğünü, bir yandan da Arap, Kürt, Irak halkları ve dinsel azınlıklar üzerinde benzeri görülmemiş baskılar uygulandığını açıkladı. 1983 yılından 4 Mart 1987'ye kadar Türk ordusunun üç kez Kürdistan topraklarını çiğnediğini yüzlerce sivilin bombardımanlarda öldürüldüğünü, bu saldırıların iki diktatörlük rejiminin Kürt halkına karşı 1983'de imzaladığı anlaşmaya uygun olarak sürdürüldüğünü söyledi.

Daha sonra Iran Halkın Fedaileri (Çoğunluk) adına söz alan temsilci konuşmasında daha çok Iran'da yapılan baskılar üzerinde durarak bölgede barışın yaratılması için gerekli koşullar olarak, bütün cephelerde çatışmaların durdurulması, bütün askersel güçlerin uluslararası düzeyde tanınmış sınırların gerisine çekilmesi ve hemen barış görüşmelerine başlanması önerisini getirdi.

Toplantıda bir konuşma yapan Türkiye Komünist Partisi temsilcisi, 7 yıldır savaşın iki ülkenin sorunlarını savaş yoluyla çözemeyecekleri, aksine onların ulusal kaynaklarını tüketerek sorunların daha da ağırlaşmasına ve emperyalizme bağımlı duruma düşmelerine yol açtığını belirterek, sorunların çözümü için tek doğru yolun barışçı yol olduğunu, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin, Bağlantısızlar Hareketi'nin, Müslüman ülkelerin, Birleşmiş Milletlerin savaşın hemen durdurulması ve görüşmelere başlanması yolundaki girişimlerinin çözüm yolunu gösterdiğini söyledi. Emperyalist devletlerin, başta ABD olmak üzere taraflara silah sevkiyatını durdurmasının savaşın önünü almayı kolaylaştıracağını belirten TKP temsilcisi, Türkiye'nin Yakındoğu'da Körfez Bölgesine köprü durumunda tek NATO ülkesi olması nedeniyle taşıdığı öneme değindi. Türkiye'nin Amerikan emperyalizmi tarafından öteden beri, bir yandan Sovyetler Birliği'ne ve diğer sosyalist ülkelere, öte yandan Ortadoğu'ya yönelik askeri sıçrama tahtası olarak kullanılmak istendiğini, Türkiye'nin güneyindeki Incirlik NATO üssünün Pentagon'un bölgeye yönelik müdahalelerinde her zaman kilit bir rol oynadığını, özellikle 12 Eylül darbesinden sonraki askeri rejim ve Özal hükümeti zamanında ABD'nin antidemokratik koşullardan yararlanarak Türkiye'den yeni, büyük olanaklar koparttığını ve Pentagon'un 30 milyon dolara yakın borcu olan Türkiye'ye vereceği her ekonomik ve askeri yardım paketinde ondan Ortadoğu'ya yönelik yeni müdahale olanakları elde etmek, bölgede serüvenlere sürüklemek için baskı aracı olarak kullandığını vurguladı.

Iran-Irak savaşını ilgilendiren bir diğer konunun da Kürt sorunu olduğunu söyleyen ve Türkiye'nin burada oynadığı role değinen TKP temsilcisi, bölgede süren savaşın ve emperyalizmin yarattığı gerginliklerin Kürt halkının mücadele koşullarını ağırlaştırdığını belirterek, "ABD yönetimi savaşı Iran'ın kazanması durumunda Türkiye'nin güneyinde bir Kürt devleti kurulmasının Türkiye'nin güvenliği için sakıncalar doğuracağını yaymaktadır. Böylece Iran-Irak savaşını bahane ederek Kürt bölgelerine saldırmasına yeşil ışık yakmaktadır. Genel Kurmay ve Özal hükümeti bir yandan Türkiye'deki Kürt halkı üstünde baskı ve cinayetlerini artırmakta, özel operasyonlar düzenlemekte, sınır bölgelerini boşaltmakta, Kürt halkını göçe zorlamaktadır. Öte yandan sınır ötesi operasyonlarla Irak'taki Kürt bölgelerini bombalamaktadır." dedi.

12 Eylül rejimiyle birlikte Kürt halkı üzerinde yeni bir düzeye ulaşan baskılardan da söz eden temsilci TKP'nin ve ülkedeki tutarlı demokrasi güçlerinin Kürdistan'da yapılan baskılara ve uygulamalara kesinlikle karşı olduğunu, sıkıyönetimin kalkmasını, operasyonların durdurulmasını, birliklerin geri çekilmesini istediklerini, Türkiye'de Kürt sorununun, Kürt halkının özgürlüğü temelinde adil, barışçıl çözümü için bütün demokrasi güçlerinin birleşmesine çalıştıklarını söyledi.

TKP temsilcisi konuşmasının son bölümünde de, "Iran-Irak savaşının bir an önce sona ermesi dünya barışı açısından, Türk-Kürt, Iran, Irak halklarının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin başarısı, ulusal çıkarlarının korunması için önemli bir etken olacaktır. Savaşın sona ermesi için ve Pentagon'un müdahalelerine karşı sesimizi daha da yükseltmemiz gerekmektedir." dedi.

ÖRGÜTLÜ ÇALIŞMANIN ÖNEMİ ÜZERİNE

Umut Çalışma Grubu/İsviçre

Bu yazımızda çalışma grubumuzun örgütlü çalışma üzerine edindiği deneyimleri, ATILIM okurları açısından yararlı olacağı düşüncesiyle, aktarmak istiyoruz.

Hemen belirtmeliyizki çalışma grubumuzun çalışmaya başlaması 3 aylık bir süreyi kapsamaktadır. Çalışmaya başlarken en başta 15 günde bir toplanma kararı aldık. İlk toplantımızda örgütlü çalışmamızın önemi ve görevlerimizin ne olması gerektiği üzerinde durduk. Görev ve hedeflerimizi tartışarak görev bölüşümü yaptık. Atılım ve diğer yayın organlarına yazı, haber gönderme kararı aldık, aylık maddi fon oluşturduk. Eğitim çalışmalarımız için TKP' nin program ve 1986 ulusal konferans tezlerini tek tek ele alarak ve bunların teorik yanlarını işlemek suretiyle çalışmalara başladık. Toplantılarımızda güncel olayları (İşkence, Türban olayı, Netaş ve diğer grevler, Barış konusu) ele alıp değerlendirme yapıyor, bunlardan sonuçlar çıkararak ilişkilerimizde ve çevremizde tartışmaya açıyor, çevremizin tüm bu olaylara duyarlılığını sağlamaya çalışıyoruz. Toplantılarda alınan kararları denetlemede ve eksiklikleri gidermede birbirimize yardımcı oluyoruz.

Yığın çalışmalarımızda çalışma grubumuza verilen görevleri büyük bir istekle ve aktiflikle yerine getirmeye çaba sarfediyoruz. İlişkide bulunduğumuz çevreyi bu işlere ve görevlere ortak ederek kollektif çalışmayı öne çıkarıyoruz. Örneğin Türkiye'de demokrasi güçleriyle dayanışma çalışmalarında, politik tutuklular ve onların aileleriyle maddi ve manevi yardımlaşma çalışmalarında, Netaş ve diğer grevci işçilerle dayanışma konusunda çalışma grubumuz aktif görev aldı. Gerek ajitasyon ve propaganda çalışmaları açısından ve gerek açılan maddi kampanyalar açısından hızlı ve yaygın bir çalışma yürüttük. Bir çok eksikliklerimiz olmasına rağmen, bu çalışmalarımızda iyi sonuçlar elde ederek yeni deneyimler kazandık. Ekmek ve Hak dilekçesi, Prag barış çağrısı gibi imza kampanyalarında grubumuz imza toplama ve yaygınlaştırma görevini başarıyla yerine getirmeye çalıştı.

Kısacası tüm bu çalışmalar sonucu çalışma grubumuz örgütlü çalışmanın önemini kendi deneyimiyle gördü. Programlı, hedefli disiplinli ve kollektif çalışmanın önemini bilince çıkarmaya başladı. Çok kısa zamanda pekçok eksikliğimize rağmen elle tutulur, gözle görülür ileriye yönelik somut adımlar attı.

Şimdi görevlerimizin sorumluluğu ve bilinciyle önümüzde ki dönemde nelerin yapılabileceğini, hedeflerimizin neler olabileceğini daha iyi kavramış bulunmaktayız. Çalışmalarımızda ilerlemek ve daha somut adımlar atabilmek için Türkiye demokrasi güçleriyle dayanışmayı yükseltmek ve ülkemizdeki rejimi bir daha geri gelmeyecek şekilde defedebilmek için, bizler Avrupa'da çalışan ve yaşayanlara çok daha büyük görevler düşüyor. Bunun için daha fazla çalışmak ve öğrenmek zorundayız. Bunun içinde daha fazla özverili ve disiplinlı olmalıyız. Bunun için her işte daha yüksek bir sorumluluk taşımalıyız. Ve bütün bunlar için de her türlü göreve büyük küçük demeden hazır olmak zorundayız.

Tüm ATILIM okurlarına sesleniyoruz:

Daha çok özveri, daha çok atılım,

Haydi, GÖREV BAŞINA...

LONDRA'DA 8 MART

T.Özgür/H.Deniz/Londra

Fabrikada makinadan başını kaldırmayan, kafası önünde etek kenarları düzelten kadınlar, Tekay'da grev gömleğini giyenler, grevcilere iki öğün yemek taşıyanlar, patronun 'vergi keseceğim' dediği anda makinasını durduran, makasını eline alan kadınlar...

8 Mart günü Londra sokaklarında, kızıl bir gelincik tarlası gibi, başları dimdik, kararlılıkla, inançla, bilinçle, güvenle yürüdüler...

İzleyenlerin bir çoğu onların aylar süren hazırlığını farketmedi belki de. Seminerler, konferanslar, geziler, sohbetler, kültür sanat etkinliklerinden geçerek gelmişlerdi 8 Mart'a; kadınların iki kat ezilmişliğe haksızlığa, eşitsizliğe, cinsiyet ayrımcılığına karşı dikildikleri güne...

İngiltere'deki Türkiyeli kadınlar 8 Mart etkinliklerine Halkevi Kadın Merkezi öncülüğünde, aktif olarak katıldılar. 6 Mart'ta ANC (Afrika Ulusal Kongresi) ve SWAPO (Güneybatı Afrika Halk Örgütü) kadın birimlerinin düzenlediği toplantıda, ırkçı rejime karşı savaşan Afrikalı kadınlarla, Türkiyeli kadınların dayanışması dile getirildi.

7 Mart'ta NAW'(İngiltere Ulusal Kadınlar Birliği)in düzenlediği yürüyüş ve geceye katıldılar. Burada Londra'da yaşayan Türkiyeli kadınlar adına konuşmada, ülkemizdeki kadınların diktatörlüğe karşı barış, demokrasi ve insan hakları için verdiği savaşım anlatıldı, dayanışmanın önemi vurgulandı.

Yine 7 Mart günü, Londra'daki ABD büyük elçiliği önünde yapılan, Grenada Ulusal Kadınlar Birliği başkanı ve devrimci halk hükümetinin kadın işleri sorumlusu, Phyllis Coard'ın idamla yargılanmasını protesto gösterisine katıldılar. Türkiye'den bir kadın politik tutuklunun yaptığı el işleri, bir dayanışma mesajıyla birlikte Coard'a gönderilmek üzere gösterinin düzenleyicilerine iletildi.

8 Mart günü, hava soğuktu, geceden yağan kar erimişti. Ama, bu kötü hava koşullarına karşın, Türkiyelilerin en yoğun yaşadığı Hackney bölgesi belediyesi kadın komitesinin düzenlediği yürüyüşte, Türkiyeli kadınlar iki yüz kişilik bir kortejle en kalabalık grubu oluşturdular. Önde pankartları, kızıl çatkılarıyla 200'ü aşkın kadın, "yaşasın 8 Mart" "Dünyada barış, Türkiye'de demokrasi", "Kahrolsun faşizm, işkenceye baskılara son" belgilerini haykırarak, kızıl bir gelincik tarlası gibi Hackney Town Hall'e doğru yol aldı.

Diğer ülkelerden göçmen kadınlarla hepbir ağızdan, oturma izni, çalışma hakkı, ana dilde eğitim istemi dile getirildi. Irkçı ayrımcı yasa ve uygulamalara karşı çıktık. Iraklı, İranlı bacılarımızla omuz omuza Irakta ve Türkiye Kürdistanındaki kırımı mahkûm ettik. Binlerce kilometre ötede ülkemizde barış ve demokrasi için savaşan, 8 Mart yasağını tekrar kıran kadınlarımıza, Netaş ve Derby işçilerine, işkencede, idam sehpasının gölgesinde direnen kardeşlerimize, gençlerimize gür sesimizle selam gönderdik.

Yürüyüş sonunda Tawn Hall' deki toplantıda konuşan belediye kadın komitesi başkanı Türkiye kadınları ve Türkiye'deki barış ve demokrasi güçleri ile dayanışmalarını dile getirdi. Halkevi temsilcisi yaptığı konuşmada Türkiyeli kadınlar için göçmenlik koşullarında 8 Mart' ın ne anlama geldiğini anlattı.

8 Mart kutlamaları, 8 Mart günü son bulmadı. 9 Martta Halkevi kadın Merkezi ile İranlı, Iraklı Kadınlar Birliği ve Greenham Common'lı Hackney bölgesi kadınları ortaklaşa 'Kadınlar barış istiyor' konulu açık oturum düzenledi. Türkiyeli kadınlar adına yapılan konuşmada ülkemiz açısından barış mücadelesinin önemi, kadınların barış mücadelesine katkısı anlatıldı. Türkiye ABD ilişkileri, İran, Irak savaşı, Türkiye'ye yüklenmek istenen rol, Kürt halkının durumu ve mücadelesi ile ilgili sorular yanıtlandı.

Aynı akşam Hackney Belediyesinde bölgede yaşayan siyah ve etnik azınlık kadınlar Forumu' nun toplantısı oldu. Forum adına konuşan bir arkadaşımız göçmen ve azınlık kadınların sorunlarıyla bunların çözüm yollarını dile getirdi.

14 Mart'ta ayrı bir gecede de bir araya gelip kutladık 8 Mart'ı

Bu yılki 8 Mart, Londra'da yaşayan Türkiye'li kadınların daha örgütlü, daha kararlı, daha bilinçli bir hale geldiklerini gösterdi. Şimdi varılan bu noktaya, çalışmalarımızın içeriğini daha da zenginleştirerek yükseltme görevi duruyor önümüzde.

DAYANIŞMA

Onbeşler Çalışma Grubu/B.Berlin

300 Netaş işçisinin 18 Kasımda başlattığı bu grev 12 Eylül sonrası gerçekleştirilen en büyük grevdir.

"Bu koşullar altında grev yapılmaz" diyenlere, baskılara rağmen, sendikal haklar için demokratik hak ve özgürlükler için, korkuyu yenerek gerçekleşti. Onların bu onurlu ve kararlı davranışları biz Türkiyeli göçmen işçilere moral verdi.

Bu haklı ve onurlu kavgada bizim de bir katkımız olsun diye örgütümüzdeki tüm arkadaşlar bağış kampanyasına katıldık. Kurulan komitenin çalışmalarını destekledik. Bu grevin haklılığını iş yerlerinde Türkiyeli göçmen işçilere anlatarak onları da bu kampanyaya katılmalarını sağladık.

Grubumuzun başlattığı bu kampanya bir özveri yarışına döndü. 500 DM olarak koyduğumuz hedefi aşarak 1040 DM topladık. Bu para NETAŞ'la dayanışma komitesine teslim edildi.

Grevin 93. gününde başarıyla sona erdiğini öğrendiğimizde sevincimiz sonsuzdu. Bu bize büyük güç kattı. İşçi sınıfının başarısının birlik mücadele ve dayanışma yolunda geçtiğinin örneğini yaşadık.

Bu başarılı çalışmadan sonra daha deneyimli olarak, devam eden ve bundan böyle başlayacak grevlerde de dayanışmamızı yükselterek sürdüreceğiz.